

Rg. N. B. 431.

શ્રીમદ્વિજયનન્દસૂરિ સદ્ગુરુન્યો નમઃ

શ્રી

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

૬૬

૬૬

સંગ્ધરાવૃત્તમ્ ॥

૬૬

૬૬

લક્ષ્મીવાન્ સ્વીયલક્ષ્મીં વિમ્લજતુ પરમૌદાર્યયુક્તઃ સુકાર્યે
 વિચારવાન્ સ્વીયવિચારાં વિતરતુ પરમાદાદરાદ્વૈ સુશિષ્યે ।
 લક્ષ્મીવિચારદ્વયં તન્નિવસ્તુ પરમૈવ્યેન સર્વેષુ સત્સુ
 'આત્માનન્દ પ્રકાશાદ્' ભવતુ સુલ્લયુતો મર્ત્યલોકોઽપિનાકઃ ॥૧॥

પુ. ૧૮.

વીર સં. ૨૪૪૭ કાર્તિક. આત્મ સં. ૨૫

અંક ૪ થો

પ્રકાશક-શ્રી જૈન આત્માનન્દ સભા-ભાવનગર.

વિષયાનુક્રમશ્લિકા.

વિષય.	પૃષ્ઠ.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
૧ શ્રી જીનેન્દ્ર સ્તુતિ ...	૭૩	૫ અભયર્થ અથવા ઇન્દ્રિય નિમ્લહનો	
૨ કલ્યાણતાં સાધનતી વિમુખ ...		અદભુત મહિમા. ...	૧૧૦
પુરુષનું અધન કેમ છટે? ...	૬૪	૬ અભયર્થ અથવા સુશીલતાને સેવવાની	
૩ સ્વાસ્થ્ય, સફલતા અને શક્તિ ...		મારે જરૂર. ...	૧૧૧
પ્રાપ્ત કરવાનું શુભ રહસ્ય. ...	૬૫	૭ શ્રી તીર્થ કરે ભગવાનની કલ્યાણક	
૪ સ્વએળખાણ સુઅધી રથૂવ ...		ઉજવવાનો પ્રસંગ. ...	૧૧૩
૧૨૫૧.....	૧૦૩	૮ મુનિરાજનું જીવન સ્વદેશીકીરીતે. ...	૧૧૭
		૯ સ્વજીવન સફળ. ...	૧૨૦

ધાર્મિક મૂલ્ય (૩. ૧) દ્વારા અર્થ આના ૪.

આનંદ પ્રીતીંગ પ્રેસમાં શાહ ગુલાબચંદ નંદલુભાઈએ બાપુ-ભાવન ૨.

આલતા (અઢારમા) વર્ષની અપૂર્વ ભેટ

શ્રીઆત્માનંદ પ્રકાશના સુસ ગ્રાહકોને આ અઢારમા વર્ષની ભેટની શુક્ર શુભારે વીશ કારમ મોટા અથ આપવાનું ચુકરર થયું છે. આવી સખત મોંઘવારી છતાં દર વર્ષે નિયમિત આઠ કારમની મોટી ભેટની શુક્ર (માસિકનું લવાજમ કાંઈપણ નહિ વધાર્યો છતાં) આપવાનો કમાત્ર આ સભાએ જ રાખ્યો છે, તે અમારા માનવંતા ગ્રાહકોની ખ્યાન બહાર હશે જ નહીં. તે કારણ માત્ર જૈન સમાજને સસ્તી કિંમતે-ઓછી કિંમતે વાંચનનો બહોળો લાભ આપવાના હેતુને લઈને છે. જેથી દરેક જૈન અધ્યુએ આ માસિકના ગ્રાહક થઈ તેનો લાભ લેવા સાથે જ્ઞાન તાને ઉત્તેજન આપવા ચુકવું નહિ. અમારા માનવંતા ગ્રાહકોને આ વર્ષની ભેટની શુક્ર જલદીથી ભેટ આપવાની છે જેથી તેનું જાપાવવાનું કાર્ય શરૂ થઈ ચુક્યું છે, જેથી જે અધ્યુએ ગ્રાહક ન રહેવું હોય તેમણે હાલમાં જ અમોને પત્ર દ્વારા જણાવવું કે જેથી નાહક જ્ઞાન ખાતાને નુકસાન ન થાય; પરંતુ આરમાસ સુધી ગ્રાહક રહી અંકો રાખી પછવાડે ભેટની શુક્ર લવાજમ વસુલકરવા વી. પી. થી મોકલવામાં આવે, ત્યારે પાછી મોકલી નકામો ખર્ચ કરાવી વિનાકારણ જ્ઞાન ખાતાને નુકસાન કરવું અને તેના દેવાદાર રહેવું તે યોગ્ય નથી. માટે જેઓએ ગ્રાહક ન રહેવું હોય તેઓએ અમોને રપજ ખુલાસો લખી જણાવવો એવી નમ્ર સુચના કરીએ છીએ.

જીવન-સુધારણાના સન્માર્ગો.

પ્રત્યેક કુટુંબમાં અવશ્ય રાખવા અને વાંચવા લાયક અત્યુત્તમ લેખનો સંગ્રહ

પ્રયોજક—વિઠ્ઠલદાસ મૂળચંદ શાહ, બી. એ.

જીવનમાં નવીન ઉત્સાહ રેડનાર, નવીન ચૈતન્ય જગાડનાર, અપૂર્વ જ્ઞાનંદ અને શક્તિ પ્રેરનાર તેમજ માનસિક શક્તિઓનો અજબ વિકાસ કરનાર ઉમદા સદ્વિચારોથી ભરપૂર આ પુસ્તક પ્રત્યેક સ્ત્રી પુરુષ સ્વપરકિત સાધનામાં અમૂલ્ય સાહાય આપનાર થઈ પડે તેમ છે. આમાં નિર્દિષ્ટ કરેલા સન્માર્ગો જાણી જીવનયાત્રા સફળ કરવા જરૂર મંગાવો. કિં. રૂ. ૧.૧૧ મળવાનાં ટેકાણાં:—

(૧) શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા—ભાવનગર.

(૨) જીવનલાલ અમરશી મહેતા

પીરમહાલ શેડ—અમદાવાદ.

આલેખનારે પડેલ.

इह हि रागद्वेषमोहाद्यभिज्ञूतेन संसारिजन्तुना
शरीरमानसानेकातिकटुकदुःखोपनिपात-
पीडितेन तदपनयनाय हेयोपादेय-
पदार्थपरिज्ञाने यत्नो विधेयः

पुस्तक १८] वीर संवत् २४४७ कार्तिक आत्म संवत् २५. [अंक ४ थो.

श्री जिनेन्द्र स्तुति.

(वसन्त तिलका)

જીનેંદ્ર જે ભવસમુદ્રથી તારનાર,
સંસારીના અધસમૂહ નિવારનાર;
વિદ્યારતા કડિન કર્મ કૃપાવતાર,
ભંડાર તે ગુણતણા શિવ આપનાર. ૧
વાણીથી તે જીનનું નામ સદા ઉચારો,
જીનેશની વિમલ વાણીજ કર્ણ ધારો;
તેનું કરો મનન નિત્ય હૃદે સુભાવે,
ને આચરો પંજન હસ્તવડે સદાયે. ૨

૯૪

શ્રી જૈન આત્માનંદ પ્રકાશ.

કલ્યાણનાં સાધનથી વિમુખ પુરૂષનું બંધન કેમ છૂટે ?

રચનાર—રા. રા. કુબેરલાલ અમ્યાશંકર ત્રિવેદી.

(વસંત તિલકા.)

- કીધાં કુકર્મ નર તેં નરદેહ પામી,
પ્રેમે ભજ્યા ન અરિહંત અરે હરામી;
કાઠ્યો ક્યો ધન, યુવા વયના મહેથી,
રાખ્યું સદા વિમુખ ચિત્ત પ્રભુપદેથી. ૧
- ધર્મ્યાગ્રિથી પ્રતિદિને બળતો રહ્યો તું,
દૂખ્યો મમત્વ જળમાં કરી નિત્ય 'હું, હું';
તૃષ્ણા તૃષ્ણા ન કદિ શાંત થઈજ તારી,
આણ્યો ઉમંગ રમવા રતિરંગ ભારી. ૨
- ચાલ્યો ન લેશ જગમાં પ્રભુથી ડરીને,
ખેઠો ન કોઈ દિવસે ઘડિયે ઠરીને;
આશા તણા પ્રબળ વોહુ વિશે તણાણે,
માથે વહ્યો નિશદિને અભિમાન પાણે. ૩
- ધમ્મ કરી પરધને પરદાર સંગે,
રાખ્યો સદા યુવતિના જ કટાક્ષ ભંગે;
ખોટા અને ક્ષણિક ભોગ સદૈવ સેવ્યા,
જીનેશમાં ન મન ઇન્દ્રિયને પરોવ્યા. ૪
- કાઢ્યું સમગ્ર વય આમ જ ધૂળ ઘોઈ,
નાંખ્યું અમૂલ્ય પણુ આ તન વ્યર્થ ખોઈ;
કલ્યાણ સાધન કર્યું નહિ તેં કદાપિ,
છૂટે 'કુબેર' તુજ બંધન કેમ પાપી ? ૫

સ્વાસ્થ્ય સફલતા અને શક્તિ પ્રાપ્ત કરવાનું ગુપ્ત રહસ્ય.

૬૫

સ્વાસ્થ્ય, સફલતા અને શક્તિ પ્રાપ્ત કરવાનું ગુપ્ત રહસ્ય.

વિઠ્ઠલદાસ મુ. શાહ, બી. એ.

જે મનુષ્ય હુમેશાં પોતાના હૃદયમાં ઉત્કૃષ્ટ લક્ષ્ય અને નેકીને સ્થાન આપવાને યત્નશીલ રહે છે તે નિશ્ચયપૂર્વક વાસ્તવિક સુખ, સ્વાસ્થ્ય અને સંપત્તિ પ્રાપ્ત કરી શકે છે. લક્ષ્ય અને નેકી સમાન કોઈપણ વસ્તુ નથી. લક્ષ્યનો અર્થ એવો નથી કે બહારથી સદાચારના નિયમોનું પાલન કરવું, પરંતુ તે શબ્દ એવા અર્થમાં વાપરેલ છે કે આપણા વિચારો વિશુદ્ધ અને પવિત્ર હોવા જોઈએ, આપણી આકાંક્ષાઓ ઉચ્ચ હોવી જોઈએ, આપણો પ્રેમ નિઃસ્વાર્થ હોવો જોઈએ અને આપણામાં વ્યર્થ અભિમાનનો અંશ પણ ન હોવો જોઈએ. જે મનુષ્ય હુમેશાં સદ્વિચારોમાં પોતાનું જીવન વ્યતીત કરે છે તેનો પ્રભાવ સમસ્ત મનુષ્યે ઉપર પડે છે.

એવી રીતે સૂર્યના પ્રકાશથી અંધકારનો નિર્મૂલ વિલય થઈ જાય છે તેની જ રીતે વિશુદ્ધ હૃદય અને દૃઢ વિશ્વાસી મનુષ્યના પ્રબળ વિચારોનાં સર્વ થાપી કિરણોની પાસે પુરાઈ ॥ સર્વ નિર્મળ શક્તિઓ નષ્ટ થઈ જાય છે અને તેનું નામ નિશાન પણ રહેતું નથી. જ્યાં જ્યાં દૃઢ વિશ્વાસ, સમ્યક્શ્રદ્ધા અને પવિત્રતાના સફળાવ હોય છે ત્યાં ત્યાં શક્તિ, સ્વાસ્થ્ય અને સફલતા મોજી હોય છે. એવી અવસ્થામાં રોગ, આપદા અને નિષ્ફલતા કદિપણ રહી શકેજ નહિ, કારણકે તેઓની પુષ્ટિને અર્થે ત્યાં કોઈપણ વસ્તુ હોતી નથી.

શારીરિક અવસ્થાઓ પણ માનસિક અવસ્થાઓ ઉપર અધિકતર નિર્ધારિત રહેલી છે. વિજ્ઞાનશાસ્ત્ર પણ આ સિદ્ધાંત માન્ય રાખે છે જે લોકો મન અને આત્માને માનતા નહોતા અને કહેતા હતા કે શરીર સિવાય બીજી કોઈપણ વસ્તુ નથી તેઓ એ માન્યતાને છોડવા લાગ્યા છે. હવે તેઓ માનવા લાગ્યા છે કે મનુષ્ય પોતાનાં શરીર કરતાં ઉચ્ચતર છે, અર્થાત્ મનુષ્યમાં તેનાં શરીર કરતાં ચઢીયાતી કોઈ વસ્તુ રહેલી છે અને તેનું શરીર એ છે કે જે તે પોતાની માનસિક શક્તિથી બનાવે છે. બીજા શબ્દોમાં કહીએ તો શરીર ઉપર મનુષ્યના માનસિક વિચારોનો મહાન પ્રભાવ પડે છે. અમુક મનુષ્યને અજીર્ણ થયું છે તે કારણથી તે ઉદાસ અને અપ્રસન્ન રહે છે તે માન્યતા હવે લોકો છોડવા લાગ્યા છે, પરંતુ એથી ઉલટું એમ માનવા લાગ્યા છે કે અમુક મનુષ્ય ઉદાસ અને અપ્રસન્ન રહે છે તે કારણથી તેને અજીર્ણ થયું છે. અને લવિષ્યમાં એક એવો સમય આવશે કે જ્યારે સર્વ લોકોને બુદ્ધિગત થશે કે જેટલા રોગો છે તે સર્વનું કારણ મનુષ્યનું મન જ છે, અર્થાત્ ભિન્ન ભિન્ન પ્રકારની માનસિક અવસ્થાઓને લઈને મનુષ્યો ભિન્ન ભિન્ન પ્રકારના રોગોથી પ્રસિદ્ધ રહે છે.

દુનિયામાં કોઈ રોગ એવો નથી કે જે મનમાંથી ઉત્પન્ન ન થયો હોય, પ્રત્યેક રોગનું કારણ મનજ છે, રોગ, શોક, દુઃખ અને સંતાપનો સંબંધ સાંસારિક નિયમો સાથે નથી તેમજ તેઓનું જીવં અસ્તિત્વ પણ નથી. તે સર્વ એવા કારણથી ઉત્પન્ન થાય છે કે આપણે પદાર્થોના વાસ્તવિક સંબંધથી અપરિચિત રહીએ છીએ. એક સમય એવો હતો કે ભારતવર્ષમાં એવા સમય તત્વજ્ઞાની પુરૂષો રહેતા હતા કે જેઓ પવિત્રતા ભર્યું જીવન વહન કરતા હતા અને તે કારણથી તેઓ દીર્ઘાયુષ્ય ભોગવતા હતા. તેઓ રોગોને અક્ષમ્ય ગણતા હતા. કેમકે તેનાથી તેઓના સમજવામાં આવતું કે તેઓએ પ્રાકૃતિક નિયમોની અવજા કરી છે. રોગ એ પ્રાકૃતિક નિયમોની અવજા કરવા માટેની શિક્ષા છે એ વાત આપણા સમજવામાં આવશે કે તરતજ આપણે સ્વાસ્થ્યના પંચ ઉપર વિચારવા લાગશું. જેઓ રોગને પોતાની તરફ આકર્ષે છે અને જેઓના મન તથા શરીર રોગને ગૃહણ કરે છે તે લોકોજ રોગથી પીડાય છે. જેઓના દૃઢ, પવિત્ર અને પ્રબળ વિચારો સ્વાસ્થ્યપ્રદ અવસ્થા ઉત્પન્ન કરે છે તે લોકોથી રોગ સો ગાઉ દૂર નાસે છે.

જો તમે ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, ઇર્ષ્યા, દ્વેષ અથવા અન્ય કોઈ વાસનાને આધીન રહેતા હો અને તમારૂં સ્વાસ્થ્ય સારૂ રહે એવી આશા રાખતા હો તો તમે નક્કી માનો કે તમે અસંભવિત વાતની આશા રાખો છો. એમ કદાપિ બની શકતું જ નથી, કારણ કે તમે નિરંતર તમારા મનમાં રોગના બીજ વાવી રહ્યા છો. બુદ્ધિમાન મનુષ્યો આ પ્રકારની અપ્રિય માનસિક અવસ્થાઓથી હંમેશાં બચે છે, કેમકે તેઓ જાણતા હોય છે કે તે અવસ્થાઓ અત્યંત ભયંકર છે.

જો તમે શારીરિક વ્યાધિઓથી બચવાની અને સંપૂર્ણ સ્વાસ્થ્ય મેળવવાની ઇચ્છા રાખતા હો તો તમારા મનને નિશ્ચિત રાખો અને તમારા વિચારોને એક દિશામાં લગાવો. હર્ષ અને આનંદનાજ વિચાર કરો, પ્રેમ અને વાત્સલ્યનો ભાવ તમારા મનમાં ઉત્પન્ન કરો. પછી તમારે કોઈ પણ ઔષધની જરૂર રહેશે નહિ. તમારા મનમાંથી ઇર્ષ્યા, દ્વેષ, ભય, શંકા, ચિંતા અને સ્વાર્થના વિચારોનો સત્વર બહિષ્કાર કરો અને તમારી અજીર્ણ તથા મંદાગ્નિ આદિની તમામ ક્રિયાદો દૂર થઈ જશે; પરંતુ તમે આગ્રહપૂર્વક દુર્વાસનાઓનો તમારા મનમાંથી બહિષ્કાર નહિ કરો તો પછી તમારૂં શરીર વ્યાધિઓથી પ્રસિત રહે છે એવી નિરર્થક ક્રિયાદ ન કરો.

આ સંબંધમાં નીચેનું દ્રષ્ટાંત મનનીય છે. તેનાથી તમને એક વાત સ્પષ્ટતઃ સમજાશે કે માનસિક વિચારો અને અવસ્થાઓનો શારીરિક અવસ્થાઓની સાથે

સ્વાસ્થ્ય સંરક્ષણ અને શક્તિ પ્રાપ્ત કરવાનું ગુપ્ત રહસ્ય.

૬૭

ઘનિષ્ઠ સંબંધ રહેલો છે. એક મનુષ્ય કોઈ મહાન રોગથી પીડાતો હતો. તેણે અનેક ઔષધોપચાર કર્યા, પરંતુ તેનાથી કાંઈપણ લાભ થયો નહિ. પછી તે એવે સ્થળે ગયો કે જ્યાંના હવાપાણી રોગનાશક ગણાતા હતા. પરંતુ તેમ કરવાથી પણ તેને કોઈપણ જાતનો લાભ થયો નહિ. તેનો રોગ જરાપણ શાંત થયો નહિ. એક રાત્રે તેને સ્વપ્ન આવ્યું કે કોઈ દિવ્ય પુરૂષ તેને પૂછે છે કે “કેમ તેં સર્વ પ્રકારના ઔષધોપચાર અજમાવી લીધા.” તેણે જવાબ આપ્યો કે “હા, મેં ઉપચાર કરવામાં જરાપણ ન્યૂનતા રાખી નથી.” તે સાંભળી તે દિવ્ય પુરૂષે કહ્યું કે “સાહેબ, તું આજે મારો સાથે ચાલ. હું તને એક એવું સરોવર બતાવીશ કે જે તેં આજ સુધીમાં કદિ જોયું નહિ હોય. તે બિચારો પોતાના રોગની નિવૃત્તિ અર્થે તેની પાછળ પાછળ ચાલ્યો. તે દિવ્ય પુરૂષ તે માણસને એક સરોવર પાસે લઈ ગયો અને તેણે કહ્યું. “આ સરોવરમાં ડુબકી માર, તારા સર્વ રોગ મટી જશે.” આમ કહીને તે દિવ્ય પુરૂષ અદ્રશ્ય થઈ ગયો. તે રોગી પુરૂષ સરોવરમાં ડુબકી મારી બહાર નીકળ્યો ત્યારે તેને માલુમ પડ્યું કે પોતાની વ્યાધિગ્રસ્ત સ્થિતિનો અંત આવી ગયો છે. તેટલામાં તેની આંખો ઉઘડી ગઈ અને જે સ્વપ્ન તેણે જોયું હતું તેનો પૂરેપૂરો અર્થ તેના સમજવામાં આવી ગયો. વિચાર કરતાં તેને માલુમ પડ્યું કે તે પોતે અધ્યાપિપર્યંત એક પાપનો ભાગી બની રહ્યો છે. અને એ કારણથી જ રોગે તેનો પીછો છોડ્યો નથી. તેણે અત્યંત પશ્ચાતાપ કર્યો. અને તરતજ એક પ્રતિજ્ઞા લીધી જેનું તે નિરંતર યથાર્થ પાલન કરવા લાગ્યો. તેજ દિવસથી તેની પીડા ઘટવા લાગી અને થોડા દિવસમાં તદ્દન નિરોગી અને સ્વસ્થ બની ગયો.

ઘણા લોકોની એવી માન્યતા છે કે અધિક કાર્ય કરવાથી સ્વાસ્થ્ય બગડી જાય છે. પ્રાચે કરીને સ્વાસ્થ્ય એટલા કારણથી જ બગડી જાય છે કે લોકો સુખાઈથી પોતાની શક્તિનો ઝાસ કરે છે. જો તમે તમારું સ્વાસ્થ્ય બરાબર જાળવવા ઇચ્છતા હો તો તમારે પ્રત્યેક કાર્ય શાંત ચિત્તથી કરવું જોઈએ. ચિંતા કર્યા કરવાથી અથવા ઘડી ઘડીમાં ગભરાઈ જવાથી અને કામને વધાર્યા કરવાના ટેવથી સ્વાસ્થ્ય બગડે છે અને શરીર રોગગ્રસ્ત બને છે. શારીરિક કે માનસિક ગમે તે પ્રકારનું કાર્ય હોય, પણ તે સદા ઉપયોગી અને સ્વાસ્થ્યપ્રદ જ હોય છે. જે મનુષ્ય ભય અને ચિંતાથી મુક્ત બની ને પોતાને જે કાર્ય કરવાનું હોય છે તેમાંજ પોતાનાં મનને એકાગ્ર કરે છે અને જે સંપૂર્ણ શાંતિ પૂર્વક કાર્ય કરે છે તે મનુષ્ય અધિકતર કાર્ય કરી શકે છે એટલુંજ નહિ પણ પોતાનાં સ્વાસ્થ્યને સુરક્ષિત રાખી શકે છે. આથી ઉદ્દત્ત જે મનુષ્ય નિરંતર ભય અને ચિંતાથી વ્યાકુળ રહે છે તેનું સ્વાસ્થ્ય શીઘ્રતાથી બગડી જાય છે.

સ્વાસ્થ્ય અને સફળતાની વચ્ચે કાર્ય કારણનો સંબંધ રહેલો છે. અર્થાત્ જે મનુષ્યનું સ્વાસ્થ્ય સાફ હોય છે તેને અવશ્ય સફળતા મળે છે, કારણકે વિચારરૂપી જગતમાં એ બંનેનો પારસ્પરિક સંબંધ છે અને એ સંબંધ કદિપણ ત્રુટી તેવો નથી. જેવી રીતે માનસિક અવસ્થા ઉત્તમ બનવાથી મનુષ્યની શારીરિક અવસ્થા ઉત્તમ બને છે તેવી રીતે મનની મારફત મનુષ્ય પોતાનાં કાર્યોમાં સફળતા પ્રાપ્ત કરી શકે છે. તમારા વિચારોને ઉત્તમ બનાવો, અને તમારું સમસ્ત જીવન પણ ઉત્તમ બની જશે. જે તમે તમારા કષાયો અને દુર્વાસનાઓનાં ભયંકર મોજાં ઉપર શાંતિ રૂપી તેલ નાંખશો. અર્થાત્ શાંતિ ધારણ કરશો તો દુર્ભાગ્ય અને વિપત્તિ જીવનરૂપી સમુદ્રમાં ચાલી રહેલી તમારી આત્મિક નૌકામાં કોઈપણ પ્રકારનો સંશોભ પેદા કરી શકશે નહિ, અને વળી જે તે નૌકાનો નાવિક દ્રઢ વિશ્વાસી અને પ્રસન્ન ચિત્ત હશે તો નૌકા નિર્વિઘ્ને સીધી ચાલી જશે અને વિપત્તિઓમાંથી પસાર થઈને પોતાનાં અભીષ્ટ સ્થાને સહીસલામત પહોંચી જશે. પરંતુ જે નાવિક દ્રઢ વિશ્વાસી અને પ્રસન્ન ચિત્ત નહિ હોય તો નૌકાને વિપત્તિઓમાંથી બચાવ કરવાનું કાર્ય અત્યંત મુશ્કેલ છે. વિશ્વાસના બળથી પ્રત્યેક કાર્યની પૂર્તિ થઈ શકે છે. પરમાત્મામાં શ્રદ્ધા રાખવી, નૈસર્ગિક નિયમોમાં વિશ્વાસ રાખવો, પોતાનાં કાર્ય ઉપર વિશ્વાસ રાખવો અને પોતાની શક્તિ ઉપર વિશ્વાસ રાખવો. એ સફળતા પ્રાપ્ત કરવાનું શુભ રહસ્ય છે. અત્ર દ્વાય પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થશે કે વિશ્વાસ કોને કહેવો ? પ્રત્યેક દશામાં પોતાના મનની સર્વોચ્ચ ભાવનાઓથી કામ લેવું, પોતાનાં શુદ્ધ અંતઃકરણ ઉપર શ્રદ્ધા રાખવી, પોતાના ઉદ્દેશ્યની પુર્તિને માટે નિર્ભય બની શાંતિપૂર્વક ઉદ્યોગપરાયણ રહેવું અને “ ભવિષ્યમાં મારા પ્રત્યેક વિચાર તથા કાર્યનો બદલો મને મળશેજ અને જગતના નિયમોમાં ભૂલ થઈ શકતી નથી, જે માફ છે તે મને મળશેજ. ” એમ નિશ્ચય પૂર્વક માનવું એનું નામજ સાચો વિશ્વાસ છે. આ પ્રકારના વિશ્વાસના બળથી સર્વ જાતના સંદેહ દૂર થઈ જાય છે, કઠિનતાના પર્વતો ચૂર્ણ થઈ જાય છે. તેમ પ્રત્યેક વસ્તુને તજી દઈને સૌથી પહેલાં આ અડગ વિશ્વાસ પ્રાપ્ત કરવાનો સતત ઉદ્યોગ આદરો, કારણકે આ પ્રકારનો વિશ્વાસ મનુષ્યને સુખ, સફળતા અને શક્તિનું પ્રદાન કરવામાં, જીવનને સર્વ પ્રકારનાં દુઃખોથી બચાવવામાં અને ઉચ્ચતર બનાવવામાં બહુઈ કામ કરે છે. આ પ્રકારના વિશ્વાસ ઉપર જે ઇમારત બાંધવામાં આવશે તે ચિરસ્થાયી તેમજ દ્રઢ બનશે. ઇંટ અને પથ્થરની બનાવેલી ઇમારતો કરતાં તે ઇમારત અધિક ઉત્તમ બનશે, કારણકે સમય જતાં તે ઇમારતોનો નાશ થાય છે, પરંતુ એ ઇમારતનો કદિપણ નાશ થશે નહિ. તમે દુઃખ અને વિપત્તિઓથી ગ્રસિત હો અથવા હર્ષ અને આનંદના શિખર ઉપર આરૂઢ હો, તો પણ પ્રત્યેક અવસ્થામાં વિશ્વાસને એક મહાન આલં-

સ્વાસ્થ્ય, સફળતા અને શક્તિ પ્રાપ્ત કરવાનું ગુપ્ત રહસ્ય.

૯૯

બન સમજે. જો તમે એ વિશ્વાસરૂપી આલંબનને અવિચળ રીતે વળગી રહેશો તો તમારામાં એવું આધ્યાત્મિક બળ ઉત્પન્ન થશે કે તમે પાપ અને પુરાણની શક્તિઓને શીર્ષી વિશીર્ષી કરી શકશો અને તમને એવી સફળતા પ્રાપ્ત થશે કે જે સાંસારિક ધન સંપત્તિની સ્પૃહા રાખનાર માણસને સ્વપ્નમાં પણ અનનુભૂત છે. જો તમારામાં સમ્યક્ શ્રદ્ધા હશે અને કોઈ પ્રકારની શંકા નહિ હોય તો તમને કેવળ ઉપર્યુકત વસ્તુઓનીજ પ્રાપ્તિ થશે એટલુંજ નહિ પણ તમારી શક્તિમાં એટલો બધો વધારો થશે કે તમે અસંભવિત બાબતને પણ સંભવિત કરી શકશો અને અપ્રાપ્ય વસ્તુઓને સુપ્રાપ્ય કરી શકશો.

આધુનિક કાળમાં પણ એવા કેટલાક સ્ત્રી પુરૂષો મોબુદ છે કે જેઓને આ સમ્યક્ શ્રદ્ધા સારી રીતે બુદ્ધિગત થયેલ છે, જેઓ રાત દિવસ એમાંજ અને એ દ્વારા જ પોતાનું જીવન વ્યતીત કરે છે, જેઓએ તેને પોતાનાં જીવનમાં એટલોત કરી મુકેલ છે. એનું પરિણામ એ આબ્યું છે કે તેઓને શાંતિ અને વિભવની પ્રાપ્તિ થઈ છે. તેઓનાં સુખમાંથી શબ્દ નીકળતાં વાર તેઓની પાસેથી દુઃખ, શોક, વિપત્તિ, નિરાશા અને માનસિક વા શારીરિક વેદનોના પર્વતો હઠી જાય છે અને વિસ્મૃતિના અગાધ સમુદ્રમાં ડુબી જાય છે. જો તમારામાં આ પ્રકારની દ્રઢ શ્રદ્ધા છે તો પછી તમારે તમારી ભાવી સફળતા વા નિષ્ફળતા માટે ચિંતા કરવાની જરૂર નથી. તમને અવશ્ય સફળતા મળશે જ. તમારે શુભ વા અશુભ પરિણામની પણ ચિંતા કરવાની જરૂર પણ નથી. તમે શાંતિ અને આનંદપૂર્વક તમારાં કાર્યો કર્યો જાઓ. અને જાણો કે સદ્વિચારો અને સત્કાર્યોથી અવશ્યમેવ શુભ પરિણામ નિષ્પન્ન થશે.

એક પુરૂષ એવો છે કે જેણે અનેક પ્રકારનાં સુખો પ્રાપ્ત કર્યાં છે. એક દિવસે તેના એક મિત્રે તેને કહ્યું કે “ અહા, તમે કેવા ભાગ્યશાળી છો કે માત્ર ઇચ્છા કરવાથી જ તમને ઇચ્છીત વસ્તુની પ્રાપ્તિ થઈ જાય છે. ” દેખીતી રીતે એમજ માલુમ પડે છે એ નિઃસંદેહ છે, પરંતુ વાસ્તવિક રીતે તેને જે સુખ પ્રાપ્ત થયેલું છે તે સર્વ તેના માનસિક સુખનાં જ પરિણામ રૂપ છે કે જેને માટે તે શરૂઆતથીજ ઉદ્યોગ-શીલ બની રહ્યો હતો. જ્યારથી તેના જાણવામાં આબ્યું છે ત્યારથી તે પોતાના મનને બરાબર સાધવાના અને પોતાના આત્માને પવિત્ર કરવાના પ્રયત્નો કરી રહેલ છે. કોઈવસ્તુની ઇચ્છા માત્ર કરવાથી નિરાશા સિવાય બીજું કંઈ મળતું નથી. જે કંઈ મળે છે તે ઉત્તમ જીવન વહન કરવાથીજ. ઉત્તમ જીવનને જ કંઈક ચોર પ્રભાવ પડે છે. મૂર્ખ લોકો કેવળ ઇચ્છા કર્યા કરે છે અને જ્યારે તેઓને કંઈ નથી મળતું ત્યારે તેઓ બગડવા લાગે છે, પરંતુ બુદ્ધિમાન પુરૂષો તો કાર્ય કરે છે અને ફક્ત પ્રતીક્ષા કરે છે. ઉક્ત પુરૂષે જે કંઈ પ્રાપ્ત કર્યું હતું તે સર્વ પોતાના અવિચ્છિન્ન પ્રયત્નોથીજ તેણે પ્રાપ્ત કર્યું હતું તેણે પોતાનાં અંતરંગને સુધાર્યું હતું;

પોતાનાં મનને સાધ્યું હતું અને પોતાના આત્માને વિશુદ્ધ બનાવ્યો હતો. તેણે પોતાના આત્માને અલૌકિક અને અદૃશ્ય હાથોવડે આશા, વિશ્વાસ, પ્રેમ, આનંદ અને ભક્તિ રૂપી બહુમૂલ્ય હીરાઓથી સુશોભિત પ્રકાશનું એક સુંદર અને રમણીય મંદિર બનાવ્યું હતું જેના પ્રકાશમાન કિરણો તેની આસપાસ સદૈવ ફેલાઈ રહેતા હતા. તે કિરણો તેની આંખોમાં ચળકતાં હતાં, તેની આકૃતિમાંથી પ્રકટ થતાં હતાં, તેના શબ્દે શબ્દમાં પ્રતીત થતાં હતાં અને જે લોકો તેની સમક્ષ આવતા હતા તેઓના ઉપર તે કિરણોનો અમત્કારિક પ્રભાવ પડતો હતો અને તેથી તે સર્વ તેના ભક્ત બની જતા હતા.

ઉપરોક્ત પુરૂષના જેવીજ તમારી સ્થિતિ છે. તમારી સફલતા, તમારી નિષ્ફલતા તમારા પ્રભાવ અને તમારાં જીવનનાં સર્વ કાર્યો તમારી અવસ્થામાં આ વાતની સાક્ષી પુરે છે કે તમારાં મનમાં કોઈ પ્રકારના વિચારોની અસર છે. તમે પ્રેમ પવિત્રતા, અને આનંદના વિચારોને પ્રકાશિત કરશો તો તમને સુખ ઐશ્વર્ય તેમજ સંપૂર્ણ શાંતિ મળશે. એથી ઉદ્દતું જે તમે તિરસ્કાર, દ્રેષ, તેમજ અપવિત્રતા અને અપ્રસન્નતાના વિચારોને પ્રકાશિત કરશો તો સૌ કોઈ તમારી નિંદા કરશે અને તમે સર્વદા ભય અને ચિંતાથી ગ્રસ્ત રહેશો. તમારા સારા વા નરસા ભાગ્યના ઘડનાર તમે પોતેજ છો. પ્રતિક્ષણ તમારામાંથી એવા ભાવ અને વિચારો પ્રકટ થયા કરે છે કે જેનાથી તમારું જીવન સુધરે છે વા બગડે છે. તમારાં હૃદયને ઉદાર, નિઃસ્વાર્થ અને પ્રેમમય બનાવો; એનાથી તમારો પ્રભાવ વધશે અને તમારી પાસે બિંદુલ દ્રવ્ય નહિ હોય તોપણ તમને સ્થાયી સફલતાની પ્રાપ્તિ થશે. પરંતુ 'એથી ઉદ્દતું' જે તમે તમારી જાતને સ્વાર્થમાં જ મગ્ન રાખશો તો તમે લક્ષ્યાધિપતિ કે કોટ્યાધિપતિ હશો તોપણ તમારો પ્રભાવ લેશ પણ વધશે નહિ અને તમને સફલતા પણ પ્રાપ્ત થશે નહિ. તેથી તમે તમારી અંદર એ પવિત્ર અને નિઃસ્વાર્થ ભાવ ઉત્પન્ન કરો અને વિશ્વાસ તેમ જ પવિત્રતા પૂર્વક કાર્ય કરવા ઉપરાંત તમારા શુભ સંકલ્પને દૃઢતા પૂર્વક વળગી રહો. એમ કરવાથી તમારાં મનમાં એવા ભાવ પ્રકટ થશે કે જેને લઈને તમને ઉત્તમ સ્વાસ્થ્ય તેમ જ સ્થાયી સફલતા જ પ્રાપ્ત થશે એટલુંજ નહિ પરંતુ તમારાં બળ અને પ્રભાવમાં પણ અત્યંત વધારો થશે.

તમે તમારી વર્તમાન સ્થિતિથી અપ્રસન્ન રહેતા હો અને તમારું મન કામમાં ન એંટતું હોય તોપણ તમે બની શકે ત્યાંસુધી તમારાં કર્તવ્યનું શ્રમ અને સાહસ પૂર્વક પાલન કર્યે જાઓ અને તમારા મનમાં એટલો વિશ્વાસ રાખો કે આ કરતાં સારી અવસ્થા અને સારો અવસર તમારા માટે રાહ જોઈ રહેલ છે. હુમેશાં નવાં નવાં કાર્યોની શોધમાં રહો જેનાથી કોઈ શુભ અવસર મળે અથવા નવો માર્ગ

માલુમ પડે ત્યારે તમે તેનો લાભ લઈ શકો અને બુદ્ધિમત્તા, સાવધાનતા તેમજ દૂરદર્શિતાપૂર્વક કાર્ય કરવા માટે તૈયાર બની તે નવું કાર્ય કરવામાં તનમનથી ઉદ્યોગશીલ બનો.

તમારે જે કાંઈ કાર્ય કરવાનું હોય તે તમે હમેશાં તન મન ધનથી એકાગ્રચિત્ત બની કરો અને જરા પણ ન્યૂનતા ન રાખો. જે તમે ન્હાનાં ન્હાનાં કાર્યો પૂર્ણતાથી કરશો તો તમે મોટાં મોટાં કાર્યો પણ અવશ્ય કરી શકશો. એક વાત સદૈવ ધ્યાનમાં રાખો કે ધીમે ધીમે આત્મોન્નતિ સાધી શકાય છે. એમ કરવાથી તમારું અધઃપતન થવાનો કદિ પણ સંભવ નથી. વાસ્તવિક શક્તિ પ્રાપ્ત કરવાનો એજ માર્ગ છે. મૂર્ખ મનુષ્યો પોતાની સંપૂર્ણ માનસિક અને આત્મિક શક્તિનો વ્યર્થ બકવાદ તેમજ સ્વાર્થયુક્ત વાતોમાં નાશ કરે છે અને તે સાથે ખરાબ કાર્યો કરવાથી પોતાની શારીરિક શક્તિનો પણ નાશ કરે છે. જે તમે પ્રબલ શક્તિ પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છા રાખતા હો તો તમારે શાંતિ, ધૈર્ય અને ગંભીરતાપૂર્વક સર્વ કાર્યો કરવાં જોઈએ. બીજા લોકોની સહાયતાની અપેક્ષા ન રાખો; સંપૂર્ણ શક્તિને સ્થિરતા અને દૃઢતા સાથે ગાઢ સંબંધ રહેલો છે. વસ્તુતઃ તેજ મનુષ્ય બળવાન ગણાય છે કે જે પોતાના સહાયકોની કેઠને કોઈ પ્રકારની વાસનામાં પ્રસિત થઈ જવા છતાં પણ પોતે સદાકાળ શાંત, ગંભીર અને સ્થિરધીર રહે છે.

જે મનુષ્યે પોતાની જાતને વશ કરી લીધી હોય છે તેજ મનુષ્ય બીજા લોકો ઉપર શાસન કરી શકે છે અને તેઓને પોતાને વશ રાખી શકે છે. જે લોકો મૂર્ખ, કાયર, વિચારશૂન્ય હોય છે, જેનામાં બુદ્ધિ અને ગંભીરતા નથી હોતા તેઓને માટે બીજા લોકોની સાથે રહેવું જરૂરનું છે. નહિતો તેઓ નિર્બળ અને અસહાય બની અવનતિની ગર્તામાં પડી જશે; પરંતુ જે મનુષ્યો શાંત, ગંભીર, નિર્ભીક, બુદ્ધિમાન અને દૂરદર્શી હોય છે તેઓ એકલા અરણ્ય અને પર્વતોમાંથી પસાર થઈ શકે છે.

વાસનાઓમાં બિદ્કુલ શક્તિ નથી. એનાથી તો શક્તિનો દુરુપયોગ થાય છે અને કેટલીક વખત વિનાશ પણ થાય છે. એક વખત માર્ટિન લ્યૂથરને તેના મિત્રોએ વર્મ્સ નામની જગ્યાએ જવાની મના કરી. તેનું કારણ એ હતું કે તેઓને એવો ભય હતો કે જો લ્યૂથર તે સ્થળે જશે તો તેને મારી નાંખવામાં આવશે. લ્યૂથરે જવાબમાં કહ્યું કે “ત્યાં આગળ મારા ગમે તેટલા શત્રુઓ હોય તોપણ હું ત્યાં જરૂર જઈશ.” આનું નામજ સાચી શક્તિ છે. એજ રીતે જ્યારે બેન્જામિન ડિઝ-રાયલી પહેલવહેલાં પાર્લામેન્ટમાં ભાષણ આપવા ઉભો થયો અને કાંઈ પણ બોલી ન શક્યો ત્યારે પાર્લામેન્ટમાં તેની ઘણીજ હાંસી થઈ અને તે સમયે લોકોએ તેને જે કાંઈ કહ્યું હતું તેનાથી તેની વાસ્તવિક અંતરંગ શક્તિનો પ્રકાશ થઈ ગયો. તે વખતે તેણે એમ કહ્યું કે “એક દિવસ એવો આવશે કે જ્યારે તમે મારું ભાષણ સાંભળવામાં તમારું અહોભાગ્ય માનશો.”

એક યુવકના સંબંધમાં જાણવામાં આવેલ છે કે તે અનેકાનેક વિપત્તિઓ સહન કરતો હતો, છતાં તેને પ્રત્યેક કાર્યમાં નિષ્ફલતા મળતી હતી. તેના મિત્રો તેને એમ કહી ચીડવતા હતા કે “હવે તમે ઉદ્યોગ કરવાનું તણ દેા, તમને સફલતા નહિ મળી શકે.” તેના જવાબમાં તે યુવક કહેતો હતો કે “તે સમય દર નથી, પરંતુ અત્યંત નિકટ આવ્યો છે, કે જ્યારે તમે મારી સફળતા જોઈને આશ્ચર્યચકિત બની જશો.” ખરેખરી રીતે તેણે સિદ્ધ કરી આપ્યું કે તેની અંદર એવી શુભ અને અજ્ઞય શક્તિ વિદ્યમાન છે કે જેને લઈને તેણે અસંખ્ય કઠિનતાઓ ઉપર વિજય મેળવ્યો અને તેણે પોતાના જીવનમાં સંપૂર્ણ સફલતા પ્રાપ્ત કરી.

જો તમારામાં આ શક્તિ વિદ્યમાન નથી તો તમોને અભ્યાસથી તે પ્રાપ્ત થઈ શકે તેમ છે. જ્યારથી શક્તિનો પ્રારંભ થાય છે, ત્યારથી બુદ્ધિમત્તાનો પ્રારંભ થાય છે. જે જેનાની નાની બાબતોને વશ તમે અત્યારસુધી થઈ રહેલા છો તેને તમારે પોતાને આધીન કરવાનો યત્ન આદરો. મ્હોં ફાડીને ખડખડાટ હસવું, નકામી વાતો કરવી, બીબની ઠૂંકા મરકરી કરવી એ બધું તમારે તણ દેવું જોઈએ. એનાથી કાળક્ષેપ સિવાય બીજો કોઈ લાભ નથી. એટલા માટેજ સેંટ પૉલે એશિયા માઇનરમાં એપ્રીસિઝના લોકોને મૂખાઈ ભરેલી વાતો નહિ કરવાનો અને ઠૂંકા મરકરી નહિ કરવાનો ઉપદેશ આપ્યો હતો. તેણે તેઓને કહ્યું હતું કે “એમ કરવાથી સંપૂર્ણ આર્ત્મિક બળ અને જીવન નષ્ટ થઈ જાય છે.” જેટલે દરજ્જે તમે તમારી માનસિક શક્તિઓને એ રીતે નષ્ટ થતી બચાવશો તેટલે દરજ્જે તમને વાસ્તવિક શક્તિનું જ્ઞાન થશે. વળી જે જે ઇચ્છાઓ અને વાસનાઓએ તમારા આત્મા ઉપર આધિપત્ય મેળવ્યું છે અને જે તમારી ઉન્નતિમાં બાધક બની છે તે સર્વ ઉપર તમે વિજય પ્રાપ્ત કરશો. તે પછી તમે સ્પષ્ટ રીતે સહેલાઈથી આત્મોન્નતિ સાધી શકશો.

સૌથી જરૂરી વાત એ છે કે તમે તમારા જીવનનો એક ઉત્તમ અને ઉપયોગી ઉદ્દેશ નિયત કરો અને હમેશાં તેની પૂર્તિ કરવામાં તન મનથી મંજ્યા રહો. ગમે તેટલી વિપત્તિઓ અને કઠિનતાઓ ઉપસ્થિત થાય તોપણ તમારા નિશ્ચિત ઉદ્દેશ્યથી જરા પણ પાછા ન હટો. હમેશાં સ્મરણમાં રાખો કે જે મનુષ્યનો કોઈ નિશ્ચિત ઉદ્દેશ્ય નથી હોતો તેને કોઈ પણ કાર્યમાં સફલતા મળી શકતી નથી; નવી નવી બાબતો શીખવાને પ્રતિક્ષણ તૈયાર રહો. તમારાં કાર્યને સારી રીતે સમજી લ્યો અને તમે પોતે દરેક કાર્ય કરો. જે જે કાર્ય તમે તમારા અંતરાત્મા અનુસાર વિવેક પૂર્વક કરશો તે તે કાર્યમાં તમને સફલતા મળશે અને તમે આત્મોન્નતિ સાધતાં સાધતાં ઉચ્ચ સ્થાનપર પહોંચી જશો અને તમારા ઉદાર વિચારો દ્વારા જીવનનું

સ્વ ઓળખાણ સંબંધી સ્થૂલ વિચારણા.

૧૦૩

વાસ્તવિક સૌંદર્ય તમારી ઉપર ધીમે ધીમે પ્રકટ થવા લાગશે. તમારી જાતને વિશુદ્ધ અને પવિત્ર રાખવાથી તમારું સ્વાસ્થ્ય સારું રહેશે, સમ્યક શ્રદ્ધા અને ૬૬ વિશ્વાસ રાખવાથી તમને સફલતા મળશે, અને તમારા મનને તમારે વશ કરી લેવાથી તમારામાં બળ અને શક્તિ પેદા થશે અને તમે જે કાર્ય કરશો તેમાં તમે અવશ્ય વિજયવંત નીવડશો. જે તમે તમારી ઇંદ્રિયોના દાસ નહિ બનો તો તમે નૈસર્ગિક નિયમાનુસાર કાર્ય કરી શકશો અને એ સ્થિતિમાં તમને જે કાંઈ સ્વાસ્થ્ય અને સફલતાનોલાભ થશે તે ચિરસ્થાયી બનશે, તેનો કદિપણ વિનાશ થશે નહિ અને તમારાં બળ અને પ્રભાવમાં દિનપ્રતિદિન સવિશેષ વધારો થતો જશે.

સ્વ ઓળખાણ સંબંધી સ્થૂલ વિચારણા.

મનુષ્ય બીજાઓને ઓળખવાને, અને પોતાને ઓળખાવવાને જ્ઞાસાવાન હોય છે. છતાં પોતે કોણુ ને પોતાનું યથાર્થ સ્વરૂપ શું છે ? તેનું વાસ્તવીક જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવાની પોતાની ફરજ છે, એવી જ્ઞાસા તેના મનમાં આવતી હોય એમ પ્રાચે માલમ પડતું નથી. પોતે અમુક ગામનો, પોતાના માત-પિતા અમુક, અમુક જ્ઞાતીનો અને અમુક કુટુંબ તથા કુળનો, અમુક ધર્મનો છે. આટલા જ્ઞાનથી સંતોષ માનતો જણાય છે.

પોતાનું યથાર્થ સ્વરૂપ શું છે ? એ પ્રશ્ન નવાઈ જેવો લાગશે હું કોણુ ? એ પ્રશ્ન આપણને પુછે છે કોણુ ? એ પ્રશ્ન આપણા મનમાં આજે કેમ ઉત્પન્ન થયો ? એ પ્રશ્નનો જવાબ કોણુ આપશે ? આવા પ્રશ્નો પ્રથમ આપણા મનમાં ઉત્પન્ન થવા જોઈએ. ત્યારે શું પ્રશ્ન પુછનાર આપણે અને આપણેજ તેનો જવાબ આપવાનો છી ? હા. પ્રશ્ન પુછનાર આપણા આત્મા છે અને તેણે પોતે જે કંઈ જ્ઞાન મેળવ્યું હશે તેની વિચારણા કરી તેનો જવાબ આપશે, ત્યારે ફરી પ્રશ્ન ઉભો થયો કે હું કોણુ ? જગમાં મુખ્યત્વે બે ચીજ છે. ચૈતન્ય અને જડ અથવા જીવ અને અજીવ ત્યારે હું ચૈતન્ય છું કે જડ છું. હું ચૈતન્યવાન છું પણ જડની સાથે સહવાસમાં રહેનારો છું. હું ચૈતન્ય છતાં જડની સાથે રહેનાર છું એમ બને કેમ ? મહારામાં ચૈતન્ય છે. ચૈતના લક્ષણ જીવનું છે. જેનામાં ચૈતના નહી તે જીવ નહી. ચૈતના લક્ષણ સિવાય જીવનું વિશેષ સ્વરૂપ છે ? હા છે. પણ તે ઘણું લંબાણુ છે તેથી અહીં સ્વઓળખાણ માટે ચર્ચિતીત લક્ષણ ધ્યાનમાં રહે એટલે બસ છે. એમ સમજી એટલાથી જીવ છે એમ પ્રતિતી આપણે કરવી જોઈએ. ચૈતન્ય લક્ષણ જેનામાં નથી એવી તમામ વસ્તુઓ, પદાર્થો દ્રવ્યો જડ યાને અજીવ છે. શરીર એ ચૈતન્યના સહવાસમાં રહે છે. ત્યાં સુધી સજીવ તરીકે ઓળખાય છે. પણ ચૈતન્ય યાને જીવ આ શરીર

છોડી બીજે ઠેકાણે જતો રહે છે. ત્યારે શરીર એકલું પડી રહે છે. તે વખતે તે જડ છે. એવી આપણી પક્ષી ખાત્રી થાય છે. કેમકે જે વખતે તે ચૈતન્યના સહવાસમાં હતું તે વખતે તેને જરા પણ ઇજા થતી અથવા અગ્નીનો સહેજ પણ તાપ લાગતો તો તેનું તેને દુઃખ થતું. જ્યારે ચૈતન્ય નીકળી ગયા પછી એજ શરીરને પશ્ચાત ક્રીયા માટે ગમે તેમ બાંધવામાં આવે છે, તેનેજ ઉચકી લેઇ જવામાં આવે છે; અને અગ્ની કે ભૂમીદાક અથવા જળ સમાધી કરવામાં આવે તો પણ તે વખતે તેને કંઇ પણ અસર થતી જણાતી નથી. જે જરા પણ અપાય ખમી શકતું નહતું તે શરીરને બાળી નાંખવામાં આવે છે, અથવા દાટી દેવામાં આવે છે. તો પણ તે જરા ચું કે ચાં કરતું નથી. એ ઉપરથી આપણી ખાત્રી થાય છે કે ચૈતન્ય રહીતનું શરીર જડ છે. ત્યારે પ્રશ્ન એ ઉભો થયો કે જીવ ચૈતન્ય લક્ષણ વાળો છતાં જડ અથવા અજીવના સહવાસમાં રહે છે કેમ ?

આ પ્રશ્ન ઘણો સારો છે અને તેનું સ્વરૂપ જ્યારે ઓળખાશે ત્યારેજ સ્વ-ઓળખાણ થશે. જીવો બે પ્રકારના છે, એક દેહધારી અને એક દેહ વિનાના. શું દેહ વિના જીવ રહી શકે ? હા. જીવ શુદ્ધ સ્વરૂપે અનંતજ્ઞાન, દર્શન ચારિત્ર અને વીર્યવાન છે, અશરીરી, અરૂપી, અવિનાશી અને કર્મરૂપ ઉપાધીથી રહીત છે. જે જીવોએ કર્મરૂપ ઉપાધીને પોતાના આત્મ પ્રદેશમાંથી સર્વથા કાઢી નાંખી પોતે નિર્વાણ થયા છે તેઓ મુક્ત યાને સિદ્ધજીવના નામથી ઓળખાય છે. તેઓ જ દેહ વિના રહી શકે છે. ચાર ગતિમાં જન્મ અને મરણથી ભ્રમવાના સ્વભાવવાળા આ અનંત સંસારમાં તેમને જન્મ મરણ કરવા પડતા નથી. તેઓ આ જગતના અગ્રભાગે સાદિ અનંતભાગે અનંતજ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર, વીર્ય, રૂપ સ્વરૂપમાં અવ્યાબાધ સુખમાં રહે છે તે મુક્ત જીવો સિવાયના તમામ જીવો શરીર સાથે રહેનાર છે. તેથી હું ચૈતન્યવાન છતાં જડ એવા શરીર સાથે રહેનાર છું એમ પ્રતિતી થાય છે.

ત્યારે આ શરીર ખનાવ્યું કોણે ? એ પ્રશ્ન તુરત જ ઉભો થાય છે. આ પ્રશ્નના જવાબની વિચારણા કરતા પહેલાં એ વાત જાણવાની જરૂર છે કે આ દેહમાં જીવ આવ્યો ક્યાંથી ? અથવા જીવ નવીન ઉત્પન્ન થયો છે ? એ બે વાતો ધ્યાનમાં આવ્યા સિવાય એ પ્રશ્નનો ખુલાસો થઇ શકશે નહીં.

જીવને કોઇએ ખનાવ્યો નથી. તે અનાદિકાળથી છે. એટલે ભૂતકાળમાં હતો, વર્તમાનમાં છે, અને ભવિષ્યમાં કાયમ રહેનાર છે. એ જીવનો કોઇપણ કાળે નાશ થવાનો નથી. આપણે જીવોને મૃત્યુ પામતા જોઇએ છીએ, પરંતુ ખરી રીતે તે જીવ મૃત્યુ પામતો નથી અથવા તેનો નાશ થતો નથી. ફક્ત વર્તમાન શરીરમાંથી નીકળી બીજે કોઇ ઠેકાણે ફરી જન્મ લે છે. જીવ નીકળી ગયા પછી મૃત્યુ પામ્યો

સ્વ યોગબાણ સંબંધી સ્થૂલ વિચારણા.

૧૦૫

એમ જે યોદ્ધાએ છીએ, તે વર્તમાન દેહ આશ્રિને યોદ્ધાએ છીએ જીવ દેહ છે. શરીર પર્યાય છે.

શરીર છોડ્યા પછી જીવ શામાટે ફેર જન્મ લે છે ?

જીવોને જન્મ ધારણ કરવો પડતો નથી તે ઠેકાણે તે કેમ જતો નથી. તેનું કારણ એવું છે કે જે શરીરમાંથી જીવ નીકળી જાય છે, તે શરીર સિવાય બીજા જે શરીર જીવની સાથે હમેશ રહે છે. ત્યારે જીવ એકથી વધુ શરીરવાળો છે ? હા. ત્રણ શરીરવાળો છે. જે શરીર પ્રત્યક્ષ દેખાય છે, બીજાઓ અને હું જોઈ શકીએ છીએ તેવા મનુષ્ય અને તિર્યંચના શરીર ઔદારિક શરીર કહેવાય છે. તે સિવાય તેજસ અને કાર્મણ એ જે શરીર આત્મપ્રદેશની સાથે ક્ષીરનીરવત્ અનાદિકાળથી મળેલા છે. તે ઘણું સૂક્ષ્મ છે. આપણી દષ્ટિએ દેખી શકાતાં નથી. તે શરીર સાથે જીવ આ ભવમાં આવેલો છે. જીવ માતાના ગર્ભાશયમાં ઉત્પન્ન થાય છે તેના પહેલા સમયમાં જ આહાર ગૃહણ કરે છે એ એક જાતની જીવની શક્તિ છે. એ શક્તિને જૈન શાસ્ત્રકારો પર્યાસિ નામથી યોગળાવે છે. આહાર પર્યાસિ, શરીર પર્યાસિ ઇન્દ્રિય-પર્યાસિ, શ્વાસોશ્વાસ પર્યાસિ, ભાષા પર્યાસિ, અને મનપર્યાસિ એ પ્રમાણે જીવની છ પ્રકારની શક્તિ છે. મનુષ્યમાં ઉત્પન્ન થએલો જીવ પર્યાસિ પુરી થયા પછી તે શક્તિના અને અંગોપાંગ અને નિર્માણ નામ કર્મના બળે આ શરીરની રચના કરે છે એ જીવનો સ્વભાવ છે. તેથી શરીરનો કર્તા જીવ છે.

માતાના રૂધિર અને પિતાના વીર્યના એકત્ર મેળાપમાં જીવ ઉત્પન્ન થાય છે. તેમાં રૂધિરનો ભાગ વિશેષ હોય અને વીર્યનો ભાગ થોડો હોય તો જીવ સ્ત્રીપણાને પામે છે. વીર્યનો ભાગ વધુ હોય તો પુરૂષપણાને પામે છે; બન્ને સમાન હોય તો ન-પુંસકપણાને પામે છે. એમ વૈદક શાસ્ત્રનું કહેવું છે. પણ તેની સાથે બીજી ખાસ લક્ષમાં રાખવા જેવી વાત એ છે કે આ ભવમાં ઉત્પન્ન થતાં પહેલાં જીવે પુરૂષ, સ્ત્રી, કે નપુંસક વેદ એ ત્રણ પ્રકારના મોહની કર્મમાંથી જે પ્રકારનું કર્મ બાંધ્યું હોય તે કર્મ આ ભવમાં ઉદય આવવાથી જીવને તેવા પ્રકારની સામગ્રી પ્રાપ્ત થાય છે. તે સામગ્રીનો જીવ ઉપયોગકરે છે. અને ઉદય આવેલા કર્મના બળે પુરૂષ, સ્ત્રી કે નપુંસકના શરીરની રચના કરે છે અને પુરૂષ અથવા સ્ત્રી અથવા નપુંસક તરીકે જન્મ ધારણ કરે છે તે કારણસર હું વર્તમાન શરીર અને વેદ પાર્યો છું.

જીવોને ઉત્પન્ન થવાની ગતિ ચાર છે. નરક, તિર્યંચ, મનુષ્ય અને દેવગતિ, તેમાં મનુષ્યગતિમાં ઉત્પન્ન થવાને મનુષ્યગતિનામ કર્મ બાંધવાના કારણના લીધે મનુષ્યમાં ઉત્પન્ન થયેલું.

જીવો એકેન્દ્રિવાળાં, બે ઈન્દ્રિવાળાં, ત્રણ ઈન્દ્રિવાળાં, ચાર ઈન્દ્રિવાળાં, અને

૧૦૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

પાંચ ઈંદ્રિયાણા હોય છે. તેમાં હું મનુષ્ય પંચેદ્રિ છું. એવા હું મનુષ્ય પંચેદ્રિયાણા જીવને જે જીવોને ફરી જન્મ લેવો પડતો નથી તે સ્થળે નહીં જતાં વારંવાર જન્મ લેવો પડે છે તેનું કારણ એવું છે કે, હું અષ્ટવીધ કર્મ સહિત છું, જેઓ મનુષ્ય પંચેદ્રિપણું પામી સ્વશક્તિને કેળવીઃ અષ્ટવીધ કર્મથી રહીત થઈ કેવળ નિરાવર્ણ થાય છે. એટલે કર્મનો કંઈપણ અંશ જેમનામાં નથી તે જીવોજ તે સ્થાને જવાને શક્તિવાળા છે. મેં હજી તેવી શક્તિ પ્રગટ કરી નથી. તેથી તે સ્થળે જવાને મહારામાં શક્તિ નથી. અને તેજ કારણસર મહારે જન્મ મરણ કરવાં પડે છે.

મારું જે નામ જગતમાં પ્રખ્યાત છે અને જે નામથી લોક બોલાવે છે અને એ નામથી બોલાવાથી મને તે બોલાવે છે. એવો મને બોધ થાય છે. તે નામ પાડ્યું કાણે ? અથવા એ નામ સહીત હું જન્મેલો છું ? ના, હું નામ સહીત જન્મેલો નથી. મને ઓળખવાને અનુકુળતા થાય તે કારણથી મારા માતાપિતાએ એ નામ મહારા શરીરનું પાડેલું છે. હું જે ચૈતન્ય લક્ષણવાળો જીવ શરીરમાં રહ્યો છું. તેનું એ નામ નથી. છતાં શરીરની સાથે હું મેશ રહેવાથી અને હું શરીરથી ભિન્ન અથવા જુદો છું એવી મહારી જાગૃતી રહેતી નથી. તેથી શરીરના પાડેલા નામથી હું પોતાને તે નામથી પોતાપણું માની લઈ વ્યવહાર કરું છું. અને તે નામની ખાતર શુભાશુભ કર્મ કરી મગર થાઉં છું. એના પરીણામે મનુષ્યજીવનનું કર્તવ્ય મહારા ધ્યાન ઉપર રહેતું નથી. ઉદ્ધત નવીન કર્મોપાર્જન કરી મહારા જીવને હું વધુ મલીન કરું છું. જીવ તો અરૂપી અનામી છે. જે જે લવમાં જવાનું થાય તે તે લવમાં તે શરીર આશ્રીને નવીન નામ પાડવાનું. ભુતકાળમાં આ જીવે અનંત શરીર ધારણ કર્યા અને અનંત નામ તેના લીધે તેના પડ્યાં. વાસ્તવીક તેમાંનું જીવનું કંઈ નહીં. ફક્ત મોહને લીધે યથાર્થ વાત મહારા લક્ષ ઉપર રહેતી નથી. તેથી નામના અંગે હું વિવિધ પ્રકારના પાપારંભ કરી ખુશી થાઉં છું. એટલુંજ નહીં, પણ ધન ધાન્યાદિ ચીજો ઉપરથી મૂર્છા ઉતારી તેનો સદુપયોગ કરું તો મહારા આત્મામાં રહેલી દાનશક્તિને હું ખીલવું, તેને બદલે નામનાની ખાતર અનેક પ્રકારના શુભાશુભ કાર્ય કરું છું. તેથી જો કે મહારી નામના થાય છે. જગતમાં મહારો જશ બોલાય છે હું દાનવીરની ગણતરીમાં ગણાઈ ખુશી થાઉં છું. પણ તેથી મહારા આત્માનો જે વાસ્તવીક શુભ મહારે પ્રગટ કરવો જોઈએ. તે પ્રગટ કરવાનું લક્ષ્યિંદુ હું ચૂકી જાઉં છું. એવી બૂલ હવેથી નહીં કરવા હું સદા જાગૃતી રાખીશ, અને એ ધન દ્વારા મહારા આત્માની ઉન્નતિ કરીશ.

હું મહારા દેહ ઉપર મમત્વભાવ રાખી તેને સુખી રાખવા હું મેશ પ્રયત્ન કરી રહ્યો છું. એ દેહ શેનો અનેલો છે ? એ વિચાર મહારા મનમાં ઉત્પન્ન થાય છે અને

સ્વ ઓળખાણ સંબંધી સ્થૂલ વિચારણા.

૧૦૭

હું 'મુંઝાઉં છું'. ઉપર આપણે વિચાર કરી ગયા કે માતાનાં રૂઢિર અને પીતાના વીર્યમાં પ્રથમ ઉત્પન્ન થયો. તો શું એજ મહારા શરીર રચનાનું બીજ છે ? હા તેમ છે. આજે સ્થૂલ શરીર જેને ઔદારિક શરીર કહે છે. ગર્ભમાં જીવ ઉત્પન્ન થયા પછી સમયે સમયે જીવ આહાર લે છે. અને આહાર ગૃહણ કર્યા પછી શરીર, ઇન્દ્રિ, શ્વાસોશ્વાસ ભાષા અને મનની અને અંગોપાંગની રચના કરે છે એ ઉપરથી એટલી વાત મહારા ધ્યાનમાં આવે છે કે, હું જે સારો અથવા હલકો, લક્ષ્ય અથવા અલક્ષ્ય જેવો આહાર લેઉં તેની અસર આખા શરીર ઉપર થવાની. તો મહારે મહારૂ શરીર સારૂ અને નિરોગી રાખવું હોય તો આહાર પાણી નિર્દોષ, સ્વચ્છ, અને પવિત્ર અને પચ્ય વાપરવા જોઈએ. આહાર કરવાનું કારણ શરીરની શક્તિ ટકાવવા તથા વધારવાનું છે. એ વાત આહાર કરતી વખતે મહારા અને મહારા કુંદુંગના લક્ષ ઉપર રહેતી નથી. કૂકત જીંહા (રસના) ઇન્દ્રિના પોષણના માટેજ આહાર કરે છે, લોજન અથવા ખાદ્ય પદાર્થ સ્વાદિષ્ટ અને મધુર કેમ બને. કે જેથી જમતી વખતે ખરી લહેજત આવે એ તરફજ હું લક્ષ રાખું છું. સ્વાદિષ્ટ લોજન પચાવવાની શક્તિનો ખ્યાલ કર્યા સિવાય અતિશય લાલસાથી મર્યાદાથી વધુ ખોરાક લઉં છું. તેમજ વિવિધ જાતિના પીવાના પદાર્થો હું વાપરું છું. પણ તેની અસર મહારા શરીર ઉપર કેવી થશે તેનો હું વિચાર કરતો નથી. એમાં શરીર રચનાની મહારી અજ્ઞાનતા સિવાય મને બીજું કંઈ જણાતું નથી. કેટલીક વખતે મહારા મિત્રો અને સગાઓ ઉત્તમ પકવાનાદિ લોજનના પ્રસંગે અતિ આગ્રહથી વધુ પ્રમાણમાં ખવરાવવા દબાણ કરે છે. અને તેમની શરમની ખાતર હું તેમના દબાણના તાબે થાઉં છું. એમાં અમો બન્ને ભૂલ કરીએ છીએ. એમ તે વખતે અમને લાગતું નથી, પણ પાછળથી તેનું માહું પરીણામ મહારે વિવિધ દુઃખરૂપે લોગવવું પડે છે. શરીરની શક્તિનો વિચાર કર્યા સિવાય બેદરકારી અને રસના ઇન્દ્રિની લાલસાથી હું જે વિવિધ આચરણ કરું છું તે શરીર લગાર પણ સહન કરી શકતું નથી. તો મહારે શરીરરચનાથી પુરતા વાકેફગાર થવું જોઈએ અને શરીરને બાધા પીડા ન ઉપજે એવી રીતે મહારે ખાન પાનનો ઉપયોગ રાખવો જોઈએ.

મેં આ ભવનો જન્મ લીધો તે વખતે તો આ ઔદારિક શરીર રૂપેજ જન્મ લીધો હતો. આ શરીરના મૂળ રૂપે તો મહારૂ જન્મ વખતનું શરીર ઘણુંજ ન્હાતું હતું, એ ન્હાના શરીર સિવાય હું કંઈ પણ લઈને આવેલો નથી. છતાં આજે મહારી પાસે ધન ધાન્ય અને પરિવાર જોઉં છું એની પ્રાપ્તિ થવામાં કારણ રૂપે મહારૂ પોતાનું પરાક્રમજ છે કે બીજો કંઈ હેતુ છે ? હમેશા મારૂ માનવું એવું થાય છે કે, આ બધું મેં પેદા કર્યું છે. અને તે માહારૂ છે. સામાન્યતામાં કંઈ ભૂલ થાય છે કે કેમ ? હા. એમાં ભૂલ થાય છે. એ બધી પ્રાપ્તિનું કારણ જીવોનું પરાક્રમ

એટલું જ હોય તો પછી દરેક માણસ પોતાના પરાક્રમ બળે તે સર્વ પોતાની ઇચ્છા મુજબ મેળવી શકે. પણ તેમ તો તે બનતું નથી. જીવોની ઇચ્છા અને તે પરાક્રમ કરવાને પ્રબળ પરાક્રમ છતાં ઇચ્છીત વસ્તુ મેળવી શકતા નથી. તેથી એમ પ્રતિતી થાય છે કે તેમાં કંઈ ગુપ્ત કારણ હોયું જોઈએ. એ ગુપ્ત કારણ તે જીવોના પુર્વો-પાછાંત શુભા શુભ કર્મો છે. જે કર્મો સહિત જીવ જન્મ લે છે, એ શુભાશુભ કર્મ ક્યાં રહેતાં હશે? જીવ જે બે શરીર સહ માતાના ઉદરમાં આવે છે તે પૈકી એક તેજસ અને બીજું કાર્મણ્ય તે બન્ને આત્મ પ્રદેશની અંદર મળીને રહે છે. એ કાર્મણ્ય શરીરજ શુભાશુભ કર્મ પુણ્યલોનું બનેલું છે, એ શુભાશુભ કર્મ પુણ્યલો તેનો કાળ પરિપક્વ થવાથી ઉદયમાં આવે છે. તે વખતે તે તે કર્મો અનુસાર તેને બુદ્ધિ થાય છે. અને બીજી સામગ્રીનો તેને સંયોગ થાય છે. આજે ધન ધાન્યાદિ સામગ્રીનો મને સંયોગ થયો છે, તેનો કુદરતના નિયમ પ્રમાણે વિયોગ પણ થવાનોજ. કાંતો તે મ્હારી પાસેથી જતી રહેશે, અથવા હું તેને છોડીને ચાલ્યો જઈશ. તેથી એ સંયોગ વિયોગરૂપ સામગ્રીના યોગે મ્હારે અભિમાન ધરવું યોગ્ય નહીં, પણ તેના ઉપરથી મૂર્છા કમી કરી બને તેટલો તેનો સદુપયોગ કરી લેવો જોઈએ.

મ્હારા પોતાના સ્વચ્છોળખાણ સંબંધે સૂક્ષ્મ વાતો ઘણી જાણવા અને વિચારવા જેવી છે. તે પૈકી એક મહત્વની વાતનો મ્હારે વિચાર કરવાનો છે. તે એ છે કે હું જન્મ્યો તેની સાથે શું લઈને આવ્યો છું? હું મરણ લઈને આવ્યો છું. જીવવું કેટલું એનું પ્રત્યક્ષ જ્ઞાન અતિશય જ્ઞાની સિવાય બીજાને હોઈ શકે નહીં. આયુષ્ય કર્મના દળીયાના વિપાકોદય થઈ તે તમામ લોગવાઈ ગયા કે જન્મેલાનું મરણ તો થવાનું નકી જ છે. ત્યારે શું મરવાનો? હાં. કોઈપણ એક વખત હું મરણને શરણ થવાનો એ વાત નક્કી છે. જે વખતે મ્હારું આયુષ્ય પૂર્ણ થશે. અથવા મ્હારા જીવન ઉપર અકસ્માતાદિ હુમલા થઈ હું મરણને શરણ થઈશ તે વખતે મ્હારો જીવ આ ઔદારિક શરીર છોડી બીજે કોઈ ઠેકાણે જવાનો એ નક્કી જ છે. એથી બચવાનો કંઈ રસ્તો છે? ના. ત્યારે આ ધન દોલત કુટુંબ પરિવાર બધું જેને હું મ્હારું માનું છું તેનું શું? તે તો બધું અહીંજ રહેવાનું, મ્હારી સાથે તેમાંનું કંઈપણ આવવાનું નહીં, ત્યારે એ બધાને હું મારું માનું છું તે શા કારણથી? તેનું નામજ મોહ છે. હું અને મ્હારું એ મોહરાજના મંત્ર છે. મોહ જીવને મુંઝાવી નાંખે છે. વાસ્તવિક જે પોતાનું નથી તેમાં પોતાપણું મનાવે છે. જે પોતાનું નથી તેમાં પોતા પણાની બુદ્ધિ ઉત્પન્ન કરીને મેળવવાને માટે જીવનનો ઘણો ભાગ તેમાં વ્યતીત કરાવે છે. ત્યારે મ્હારું શું? જ્ઞાની માહારાજઓ પોતાના આત્માને તથા આત્મ શુણને પોતાના માને છે. અને તેને ઓળખવાને માટે પ્રયત્ન કરવો તેને કર્તવ્ય માને છે. જ્યારે એમ છે ત્યારે તે દિશા તરફ મ્હારો પ્રયત્ન કેળવાતો નથી?

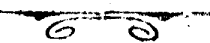
સ્વ ઓળખાણ સંબંધી સ્થૂલ વિચારણા.

૧૦૮

એજ મોહનો મહિમા છે. ત્યારે મ્હારે કરવું શું ? કરવાનું એજ કે મોહનું યથાર્થ સ્વરૂપ સમજી જે વસ્તુ પરિણામે આત્માને ગુણ કર્તા નથી તેવી વસ્તુ મેળવવા ખાતર હું જે અન્યાયાદિ પાપાચરણ કરું છું તે નહીં કરતાં ભગવંત મહાવીરની આજ્ઞાનુસાર માર્ગાનુસારીના ગુણો તથા શ્રાવકના એકવીશ ગુણો પ્રાપ્ત કરી શુદ્ધ ગૃહીધર્મ અથવા સાધુધર્મનું સેવન કરવું. ગૃહસ્થધર્મપાલનમાં મુખ્યત્વે ન્યાય સંપન્ન વૈભવ મેળવવા અને પાપરહીત પ્રવૃત્તિ કરવાનું લક્ષમાં રાખવું જોઈએ. તેની સાથે જીવનનો ઘણો ભાગ હું જે એ ખાતે કાઢું છું, તેમાંથી થોડો વખત બચાવી મોહારા પોતાના આત્માને ક્ષાયદો થાય, આત્મસ્વરૂપની ઓળખાણ થાય તેવા પ્રકારના તત્વજ્ઞાનના અંથોના શ્રવણ વાંચન અને મનનમાં વખત કાઢી સત્સમાગમ અને સફળરૂના સહવાસથી આત્માનું શુદ્ધ સ્વરૂપ સમજવું જોઈએ.

મનુષ્ય જીવનનું સાધ્યબિંદુ આત્મિક પ્રગતિ યાને ઉન્નતિનું હોવું જોઈએ. કદિ ઉન્નતિ ન કરી શકાય તો પણ અધોગતિ ન થાય એવા પ્રકારનું જીવન મ્હારે ગુજારવું જોઈએ. જે એ સાધ્યબિંદુ ચુકી જઈ અને કંઈ પણ ધોરણ વગરનું જીવન પુરું કરું તો તેનું પરિણામ મ્હારા પોતાનાજ હકમાંજ નુકશાન કર્તા છે, એ વાત મ્હારે હંમેશા ધ્યાનમાં રાખવી જોઈએ. મનુષ્યજીવનની સાર્થકતા સમ્યક્ જ્ઞાન પુર્વક ઉચ્ચ પ્રકારના ચારિત્રમાં છે. ગૃહસ્થ જીવનને છાજતા ઉચ્ચ પ્રકારના ચારિત્ર લાયક ગુણો મ્હારે મેળવવા જોઈએ. જે હું તેવા ગુણો પ્રાપ્ત નહીં કરું તો મ્હારો આત્મા ઉન્નતિના પ્રદેશ તરફ પ્રયાણ કરવાને લાયક બનશે નહીં. હું જે ઉચ્ચ પ્રકારના ગુણ ખીલવીશ તે ગુણો આગામી ભવમાં ઉન્નતિક્રમમાં આગળ વધવાને ઘણા સહાય-ભૂત થશે. નહીં તો સંસારનો પાર આવવાનો નથી. મનુષ્યજીવનમાં ઉચ્ચ પ્રકારનું ચારિત્ર ઘડવાને માટે જેટલા સંજોગો અને સાધન સામગ્રીની અનુકૂળતા છે તેવી બીજી ગતિમાં નથી એ વાત વીસારી મુકવા જેવી નથી.

વકીલ નંદલાલ લલ્લુભાઈ, વડોદરા.

૧૧૦

મી આત્માનું પ્રકાશ.

**બ્રહ્મચર્ય અથવા ઇન્દ્રિય નિગ્રહનો અદ્ભુત મહિમા
અને તેથી થતા અનેક ઉત્તમ ફાયદા.**

**તથા અબ્રહ્મસેવન (ઇન્દ્રિય પરવશતા) યા કુશીલતાથી
થતા અનેક ગેરફાયદા.**

લેખક-સદ્ગુણ કપૂરવિજયજી.

પરસ્ત્રી ગમન તથા વેશ્યા ગમનાદિકથી થતી અનેક પ્રકારની ખુબારી જાણીને હહાપણથી તે તે હુષ્ટ બદ્ધિઓનો તરત ત્યાગ કરવો જોઈએ, સ્વઇન્દ્રિય-નિગ્રહ સમું કોઈ સુખ નથી, અને ઇન્દ્રિય પરવશતા સમું કોઈ દુઃખ નથી.

એક એક ઇન્દ્રિયની પરવશતાથી પતંગ, ભંગ, મીન, હરણ, અને હાથી પ્રમુખ મરણાન્ત દુઃખ પામે છે, તો પાંચે ઇન્દ્રિયોને પરવશ પડેલા જીવોના કેવા હાલ થાય ? તે જરૂર વિચારવું જોઈએ. જે પરઆશાના પાશમાં પડેલા છે તે જગત્ માત્રના ઓશીયાળા થઈ રહે છે. પણ જે પરઆશાથી મુક્ત થઈ નિઃસ્પૃહ બને છે તેનું દાસત્વ આખી દુનીયા કરે છે. તેમાંથી પસંદ પડે તે માર્ગ આદરે. સુખ સહુને ગમે છે પણ સુશીલતા વડે જ તે પ્રાપ્ત થઈ શકે છે. દુઃખથી સહુ ડરે છે પરંતુ કુશીલ દુઃશીલ જનો તેથી છટકી શકતા નથી. રાવણ જેવા રાજવીના પણ કુશીલતાથી કેવાં માઠા હાલ થયા ? સુખના અર્થી જનોએ સતી સીતા અને રામચંદ્ર જેવા સુશીલ થવું જોઈએ. શીલ સદાચાર સમાન બીજાં કોઈ શ્રેષ્ઠ ભૂષણ નથી. શીલના પ્રભાવથી જંગલ મંગલ રૂપ થાય છે, અગ્નિ જળરૂપ થાય છે, સર્પ કુલની માળ રૂપ થાય છે, વિષ અમૃત રૂપ થાય છે, અને શત્રુ મિત્ર રૂપ થાય છે. દેવો પણ સુશીલનું દાસત્વ કરે છે, શીલના પ્રભાવથી મંત્ર સિદ્ધિ થાય છે. ચોતરફ યશ કીર્તિ વિસ્તરે છે, તથા અષ્ટ સિદ્ધિ અને નવ નિધિ પણ પ્રાપ્ત થાય છે.

અબ્રહ્મ સેવન (વિષયીપણા) થી નિવિડ પાપ બંધાય છે, સકળ સુકૃત્ય (પુન્ય) નો ક્ષય થાય છે અને સર્વ કંઈ વિપરીત થવા પામે છે. તેવી હુષ્ટ કુશીલતાથી તો સહુ કોઈ ભાઈ બહેનોએ સાવધાનતા પુર્વક દૂરજ રહેવું જોઈએ. સંત-મહતો તો આત્માનંદી હોઈ ઉક્ત મહાવ્રતને ધારતાં છતાં વિષય સુખનો સર્વથા ત્યાગ કરે છે. તેઓ વિવિધ શબ્દ, રૂપ, રસ, ગંધ અને સ્પર્શમાં મુંઝાયા વગર સર્વદા સમભાવે રહે છે-રહી શકે છે.

સુશીલ ગૃહસ્થ સમજનો સ્વદારા (પત્ની) સંતોષીજ હોય છે, એટલે પરસ્ત્રી પ્રમુખને તેઓ માતા પુત્રી કે સહોદરા સમાનજ લેખે છે. ફક્ત ઓછી સમજને

બ્રહ્મચર્ય અથવા સુશીલતાને સેવવાની ભારે જરૂર.

૧૧૧

કમ અક્કલને લઇને મુગ્ધજનોજ ઉચિત મર્યાદાનો લોપ કરીને સ્વચ્છંદપણે વિહરતા કામાન્ધબળની એવાં અનાચરણ કરે છે કે જેથી અહીં ઈજ્જતના કાંકરા કરી, અસ્ત થઇને, બહુ દુઃખી થાય છે અને પરભવવમાં દુષ્કૃત્ય યોગે દુર્ગતિમાં પડી ભારે વિટંબતા પામે છે.

યતઃ—“ કાયનું સુકૃત્ય જાય, ગાંઠનું તો ગર્થ જાય, સ્વનારીનો સ્નેહ જાય, રૂપ જાય રંગથી; ઉત્તમ સહુ કર્મ જાય, કુળના સહુ ધર્મ જાય, ગુરૂજનની શર્મ જાય, કામના પ્રસંગથી; ગુણાનું રાગ દૂર જાય, ધર્મ પ્રીતી નાશ થાય, રાગથી પ્રતીત જાય, આત્મ બુદ્ધિ ભંગથી; જપ જાય તપ જાય સંતાનોની આશ જાય, શિવપુરનો વાસ જાય, વેશ્યાના પ્રસંગથી. ૧

કુલટાક્ષીનો સંગ-પ્રસંગ જેમ શુશીલ જનોએ તજવાનો છે, તેમ લાંઠ કુશીલ જનોનો સંગ-પ્રસંગ પણ સુશીલ ખેડેનોએ સવચેતીથી જરૂર તજવાનો છે.

સુશીલતાથીજ સર્વ યોગ ક્ષેમ સંપન્ન છે, અને કુશીલતાથી તો તેનોજ ક્ષય થાય છે. એમ સમજીકુશીલતા તજી, સુશીલતા આદરવા સહુ ઉજમાળ બને. જેથી સંપૂર્ણ સુખ-સમાધિ સહેજે આવી મળે. ઇતિશમ.

બ્રહ્મચર્ય અથવા સુશીલતાને સેવવાની ભારે જરૂર.

સ્વપર ઉન્નતિ ઇચ્છનારાઓએ બ્રહ્મચર્યનું યથાર્થ પાલન કરવા ચૂકવું નહિ જોઇએ.

લેખક—સદગુણાનુરાગી કપૂરવિજયજી (પાલીતાણા.)

શુદ્ધ—પવિત્ર—નિષ્પાપ થવું કેને ગમતું નહી હોય ? સહુ કોઇને તે ગમેજ. વિશુદ્ધ વિચાર વાણી અને આચારના સંમેલનથીજ શુદ્ધ નિષ્પાપ થઇ શકાય છે. બ્રહ્મચારીનું તો એ ખાસ કર્તવ્ય છે.

નિર્દોષ, ક્ષમા, મૃદુતા, સરલતા, સંયમ, તપ અને સંતોષાદિક ધર્મજનિત આત્માના સ્વાભાવિક સુખમાં રમણતા રૂપ શુદ્ધ નૈષ્ઠિક બ્રહ્મચર્યની સિદ્ધિ માટે ઉત્તમ ભાઇ ખેડેનોએ નિજબળ વીર્યનું જેમ અને તેમ ચિવટથી સરક્ષણ કરતા રહેવાની ભારે જરૂર છે.

અપણ મન અને ઇન્દ્રિયોને વશ થઈ નહીં જતાં—તેના પ્રલોભનોમાં ફસાઈ નહીં જતાં સ્વપરના હિત—શ્રેય અર્થે તેમને અંકુશમાં રાખનારા પ્રહાર્યને સારી રીતે સાધી શકે છે.

શુદ્ધ પ્રહાર્યને મહીમા વર્ણવી ન સકાય એવો અગમ અને અપાર છે. બ્રહ્મરૂપિ સરખા પણ તેને દાખવી શક્યા નથી.

પ્રહાર્યના સંસેવનવડે સ્વજીવન તત્વ (Vitality) ટકી રહે છે. નિર્મળ જ્ઞાન અને શ્રદ્ધાની વૃદ્ધિ થાય છે. સ્વચારિત્ર્યની રક્ષા શુદ્ધિ અને વૃદ્ધિ થાય છે; જગતમાં પુષ્કળ યશોવાદ થાય છે; ઇન્દ્રાદિક દેવો પણ પ્રેમભર પ્રભુમે છે, અને અંતે અક્ષય અનંતસુખ સમૃદ્ધિને પણ પામે છે. આવું પ્રભાવશાળી પ્રહાર્ય સુખના અર્થી સહુ કોઈએ અવશ્ય પાળવું જોઈએ. તેના વડે દીર્ઘ આયુષ્ય, સુંદર આકૃતિ, મજબુત અને સહનશીલ શરીર, પ્રબલ પુન્યપ્રકૃતિ અને ઉત્તમ ઓજસ પ્રમુખ ઉદભવે છે, વળી એના પ્રભાવથી પેદા થનારી પ્રજા પણ સર્વે વાતે સુખી સદ્ગુણી અને પ્રભાવશાળી બની આ લોકનું તેમજ પરલોકનું હિત સહેજે સાધી શકે છે.

શુદ્ધ શીલનું યથાર્થ પાલન કરવાથી પૂર્વે અનેક સાત્વિક સ્ત્રી પુરૂષો એવી ઉંચી કોટીને પામેલાં છે કે તેમના આલંબનથી કંઈક ભવ્યાત્માઓ સુખી—સદ્ગુણી બની અન્ય અનેક જીવોને ઉન્નતિના માર્ગમાં સહાય રૂપ થયા છે. એ પ્રહાર્ય—મત અન્ય અનેક સદ્ગુણોને મેળવી આપે છે. તેથી ખરા સુખના અર્થી દરેક ભાઈ જહેને તેમાં અત્યંત આદર કરવો ઉચિત છે. સ્વાભાવિક સુખને મેળવવા ઇચ્છનારાઓએ તુચ્છ વિષય સુખવાળી પશુવૃત્તિ (વિષય લોલુપતા) નિવારીને, સંતોષ વૃત્તિને દ્રઢતાથી સ્વીકારી મન તથા ઇન્દ્રિયોનો યથાર્થ નિગ્રહ કરીને આત્મામાં છુપું રહેલું અનંત અતુલ, સ્વાભાવિક બલ-વીર્ય પ્રગટ કરવા ખુબ પ્રયત્ન કરવો જોઈએ. સુજ્ઞનોએ તો તેમાં લગારે પ્રમાદ કરવો ઘટે નહીં.

એ રીતે પ્રગટ થતા બલ પરાક્રમ વડે અનેક અચિંત્ય ઉત્તમ ઉપયોગી કાર્યો અનાયાસે સિદ્ધ કરી શકાશે. પ્રહાર્ય એજ સર્વ સુખની ચાવી—કુંચી છે.

ઇતિશમ.

તા.૦ ૬૦—સમયને સારી રીતે ઓળખી તે મુજબ પ્રમાણિકપણે ચાલનારા સહુદય નેતાઓ નૈતિક બળમાં નબળી બની ગયેલી આપણી પ્રજાને ઉન્નત બનાવવા, મન વચન કાયાથી પ્રહાર્યનું પાલન કરવા વડે સ્વ વીર્યની સારી રીતે રક્ષા કરીને તે વીર્ય—શક્તિનો સારામાં સારો ઉપયોગ કરવા ખુબ જોર શોરથી સહુને ભલામણ કરે છે.

શ્રી તીર્થંકર ભગવાનના કલ્યાણક ઉજવવાનો પ્રસંગ

૧૧૩

શ્રી તીર્થંકર ભગવાનના કલ્યાણક ઉજવવાનો પ્રસંગ.

જયન્તિ અને કલ્યાણકની એકતા.

ભવ્ય સુજો ! પ્રમાદ ત્યજો અને આર્થિક સ્થિતિ ઉન્નત કરવાની સાથે સાથે ધાર્મિક દશાને પણ ધ્યાનમાં રાખો. આજના જમાનામાં જયન્તિ શબ્દ આ બાલ ગોપાળ પ્રસિદ્ધ છે ત્યારે કલ્યાણક શબ્દને આપણામાંની બહુ ભુજ વ્યક્તિઓ સમજતી હશે. બન્ને શબ્દનો માયનો તાત્પર્યરૂપે એકજ જયન્તિ શબ્દ જ્યારે સર્વોત્કર્ષ બતાવે છે ત્યારે કલ્યાણક શબ્દ ત્રણ જગતના જીવોને સુખ આપવાનો ઉત્કર્ષ બતાવે છે, આ બાબત નારકા અપ્ય મોદન્ત યસ્ય કલ્યાણ પર્વસુ એ વચનથી શાસ્ત્રસિદ્ધજ છે, આ સર્વોત્કર્ષનું નામજ જયન્તિ કહો કે કલ્યાણક કહો બન્ને તાત્પર્ય રૂપે એકજ છે. ગુર્વાદિક મહાપુરુષોની જયન્તિ ઉજવવામાં પણ વિવક્ષિત સદ્ગુણ વિષયકજ ઉત્કર્ષ બતાવવાનો ધરિદો રખાય છે, સર્વોત્કર્ષનો વીતરાગ ભગવાનનોજ દર્શાવતો હોવાથી ખાસ પારિભાષિક કલ્યાણક શબ્દથી તેનો વ્યવહાર કરાય છે, આ ઉપરથી સમજી શકાશે કે જયન્તિ જ્યારે સાધારણ અસાધારણ ગુણો માટે ઉજવાય છે ત્યારે કલ્યાણક અસાધારણ ગુણો માટેજ ઉજવાય છે.

જયન્તિ અને કલ્યાણકની ભિન્નતા.

જ્યારે જયન્તિ ઉજવવાનો રીવાજ સર્વ સાધારણ થઈ પડેલો છે, ત્યારે કલ્યાણકને જેઓએ ચાર ઘાતિકર્મક્ષય કરી કૈવલ્ય દ્વારાએ 'લોકાલોકના ભાવ જાણી સમ દૃષ્ટિથી સર્વ વર્ણોને અને દેવાદિને બોધ આપી તીર્થંકરપણું' સાર્થક કર્યું તેને માટેજ ઉજવી શકાય છે, આજ જયન્તિ અને કલ્યાણક એ બન્નેનો ઉદ્દેશ વિષયક ભિન્નતા હોવાથી પ્રત્યક્ષ ભેદ છે, કલ્યાણક ઉજવવાથી શું લાભો છે તે હવે તપાસીએ—

કલ્યાણક ઉજવવાનો પ્રકાર.

કલ્યાણકોના મેલાવડા કરવાથી તીર્થંકર મહારાજઓમાં કયા કયા કૈવલ્યઆદિ અસાધારણ ગુણો હતા ? તે ગુણો તેઓએ કેવી રીતે મેળવ્યા ? તેમનું વર્તન અને કથન કેટલું વિલક્ષણ અને અસાધારણ પણે અવિસંવાદી હતું ? તે જાણવાનું અને કાલાનુસાર તેનું કેટલેક અંશે અનુકરણ કરવાનું બની શકે છે, હાલના સમયમાં વ્યાપારનું પ્રવૃત્તિ વિલક્ષણ હોવાથી કુરસદ બહુજ કમ મળવાથી હંમેશાં ચાલતા પૂજાદિ કાર્યોમાં લાભ લઈ બોધ મેલવવાનું અદ્ય જીવોથી બની શકે છે ત્યારે ખુદ પોતાના ધૃષ્ટ દેવના સદ્ગુણો અને તેનું ચરિત્ર જણાવી ઉછરતા જૈન વર્ગમાં આસ્તિકતા જમાવવાને માટે આવા મેલાવડાની જરૂરીઆત સુઝ જનો જોઈ શકશે. કલ્યાણક

૧૧૪

મી આત્માનું પ્રકાશ.

જીવવાને માટેનો પુરાવો જો કે મૂલ આગમમાં જ છે છતાં પણ ૧૪૪૪ અંશકતા જેને થયે ૧૫૦૦ લગભગ વર્ષો વીતી ગયાં છે તે અસાધારણ વિદ્વાન હરિભદ્રસૂરિજી મહારાજ યાત્રા પંચાશકમાં કલ્યાણકનો વિષય કઈ રીતે પોષે છે ? અને અન્ય દિવસના ધર્મકૃત્યો કરતાં કલ્યાણકના દિવસે કરાતાં ધર્મકૃત્યો પર ગાથામાં તુ શબ્દ મેલી કેટલો બાર મૂકે છે ? અને તેજ ગાથાના ટીકાકાર નવાંગી વૃત્તિકાર અભયદેવસૂરિજી તે ઉલ્લેખનું ચમત્કારિક સ્પષ્ટીકરણ પોતાની ટીકામાં કેવી ખુશીથી આપે છે ? તે આ નીચે યાત્રાપંચાશકની ગાથાઓનું તથા ટીકાનું ભાષાંતર આપીને પ્રદર્શિત કરેલ છે તે વાંચવાથી સુસજ્જનોને જણાશે.

ટીકા તેના અભ્યાસીએ તે અંશમાંથી વાંચી લેવી.

પંચાશકકાર મહાત્મા કહે છે કે:—

ગાથા.

તા રહ નિરકમણાદિવિ, એ એ ઉ દિયો પદુચ્ચ કાયજ્વં ।
જં એ સો સ્વલુ વિસત્રો, પહાણમો તી એ કીરિયાએ ॥
વિસય પગ્ગરિસ ભાવે, કિરિયામે તંપિ વહુ ફલં હોઈ ।
સકિરિયા વિહુ ન તહા, હ્યરમ્મિ અવિયરાગિજ્વ ॥
તિત્થગરે વહુમાણો, અમ્પાસો તહય જીય કપ્પસ્સ ।
દેવિંદાદિ અણુગિતી, ગંભીર પરુવણા લોએ ॥
વણો ય પવયણસ્સા હ્યજત્તાએ ણિયમેણં ।
મગ્ગાણુસારિ ભાવો, જાયઙ્ એત્તો ચ્ચિય વિસુદ્ધો ॥

કોપકસાર.

“ જિનેશ્વરોના કલ્યાણકોના દિવસે રથયાત્રાદિ મહોત્સવો કરવાથી તેના જોનારા અનેક ભવ્યાત્માઓને તીર્થંકરપર, તેમના શાસનપર અને જિનેશ્વર મહારાજે પ્રપેલા ધર્મ ઉપર ભકિત, પ્રેમ અને અનુયમ બહુમાન ઉછળે છે. માટે આસ્તિક જનોએ કલ્યાણકના દિવસે રથયાત્રા, પૂજા, પ્રભાવના આદિ જિનભક્તિના કાર્યો અવશ્ય કરવા—કારણ કે અન્ય દિવસોની અપેક્ષાએ કલ્યાણકના દિવસો ધાર્મિક કાર્યો માટે અતિ પ્રશસ્ય છે. ”

ટીકાકાર મહારાજ ઉપરની હકીકતને પુષ્ટિ આપતા સત્તા એટલું વિશેષ કંઈ કહે છે કે—“ કલ્યાણક સિવાયના દિવસો અનાગમોક્ત હોવાથી મથાર્થ પૂર્ણ ફળદાયિ

શ્રી કલ્યાણક ઉજવવાનો પ્રસંગ.

૧૧૫

થતા નથી પરંતું કલ્યાણક આદિના દિવસે ખાસ આગમોક્ત હોવાથી અધિક આરાધનીય છે તે દિવસે કરેલું થોડું પણ ધર્મકૃત્ય મહાફળદાયી થાય છે. ”

આજ હકીકતને પુષ્ટિ આપતાં મૂળ અંશકાર કહે છે કે—“ જેમ ઉચિત વૃષ્ટિ આદિના સંયોગે અદ્ય પણ ખેતી અધિક ફળ આપે છે અને ઉચિત વૃષ્ટિ આદિના અભાવે અધિક પણ ખેતી નિર્થક થાય છે તેમ ઉત્તમ દિવસોએ કરેલી થોડી પણ ધાર્મિક આરાધના અને દ્રવ્યનો વ્યય ભવ્ય જીવોને અતુલ ફળ આપે છે. આ હકીકતને વધારે પુષ્ટ કરતાં ટીકાકાર કહે છે કે—“ જેમ અવીતરાગ પુરુષમાં ગુણ પ્રકર્ષનો અભાવ હોવાથી તે પુરુષને પ્રધાનપણે કદાપી તેની પૂજા ઉત્સવાદિ કરવામાં આવે તો તે યથેષ્ટ ફળ આપવામાં અસમર્થ બને છે, તેજ પ્રમાણે કલ્યાણકાદિ શાસ્ત્રોક્ત દિવસોને તજી દઇને અન્ય દિવસે કરાતા પૂજા ઉત્સવાદિમાં પોતાની કદપનાની મુખ્યતા અને સર્વજ્ઞ આજ્ઞાનો અનાદર અદ્યાદર હોવાથી તે ઇચ્છિત ફળદાયક થતા નથી. તેથી શાસન પ્રેમીઓએ કલ્યાણકાદિ દિવસોએજ બહુધા પૂજા પ્રભાવના ઉત્સવાદિ કરવા કે જેથી સ્વપરને અમોઘ ફળદાયી થાય. ”

આ હકીકતની પુષ્ટિમાં વળી અંશકાર મહાત્મા કહે છે કે—“ જિનેશ્વરોના જન્મ આદિ કલ્યાણકોના દિવસે અથવા તેવા બીજા શાસ્ત્રોક્ત ઉત્તમ દિવસોએ રથયાત્રા, પૂજા, પ્રભાવના વિગેરે ઉત્સવો કરાય તો તે જોઇને અન્યદર્શનીઓને પણ તીર્થંકરોદિ ઉપર બહુમાન ઉપજે છે. અને તેવા તથાવિધ ધર્મ સ્નેહદ્વારા પરિણામે સત્યધર્મને પણ પામે છે. પૂર્વ પુરુષોએ બાંધેલી પ્રણાલિકાનું અનુકરણ થાય છે. ઇદ્રાદિક દેવ પણ તે દિવસોએ મહોત્સવાદિ કરે છે તેથી તેઓના સમ્યગાચારનું પણ અનુકરણ થાય છે. ભવ્યજીવો તેની સવિશેષ અનુમોદના કરે છે તેથી તેમને માર્ગાનુસારીપણું પ્રાપ્ત થાય છે અને કેટલાએક જીવોનું સમકિત પણ નિર્ભળ થાય છે. ”

આ ઉપરથી સુતજનો સમજી શક્યા હશે કે કલ્યાણક સિવાયના દિવસોમાં કરેલા ધર્મકૃત્ય અને દ્રવ્યનો સફળ વ્યય ત્યારેજ ઉપયોગી થાય છે કે જ્યારે કલ્યાણકના દિવસમાં ખાસ ધાર્મિક અને શાસન પ્રભાવનાના અપૂર્ણ ઉદ્દેશથી અને અસાધારણ દ્રવ્ય વ્યયથી કરવામાં આવે. લૌકિક નીતિ પણ તેવીજ હોય છે, એક સફળ હસ્થ વિના પ્રસંગે લાખો રૂપિયા ધામધુમ કરી ખર્ચે અને જ્યારે પોતાને લગ્નાદિ પ્રસંગ આવે ત્યારે કંઈ પણ તેવો વ્યય કરે નહીં તો તે આદર પાત્ર બની શકતો નથી તેમજ શાસ્ત્રકારની અપેક્ષાએ કલ્યાણકના દિવસનું સ્મરણ માત્ર પણ ન કરનાર અને તેમાં અપૂર્વ વીર્યોદ્દેશ ન બતાવનાર અન્ય દિવસમાં ઘણી ધામધુમો તેમજ રથયાત્રાદિ કર્યા છતાં પણ આત્મિક ગુણનો પૂર્ણ લાભ પામી શકતો નથી.

૧૧૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

દરેક તીર્થંકર મહારાજના પાંચ પાંચ કલ્યાણકજ હોય છે “ચવન, જન્મ, દીક્ષા, કેવળજ્ઞાન અને નિર્વાણ.” વર્તમાન ચોવીશીમાં ૧૨૦ કલ્યાણક ઉજવવાની શક્તિના અભાવે પણ વર્તમાન તીર્થાધિપતિ શ્રી મહાવીર મહારાજના પાંચ કલ્યાણક તો નાના મોટા દરેક જૈન વસ્તીવાલા ક્ષેત્રમાં ઉજવવાજ જોઈએ. શ્રી સિદ્ધાચળ જીમાં તો શ્રી પાલીતાણા શહેરમાં શ્રી મહાવીર ભગવાનના પાંચ કલ્યાણક ઉજવવાની સાથે ગિરિરાજ ઉપર શ્રી ઋષભદેવ ભગવાનનાં પાંચ કલ્યાણક ઉજવવાની આવશ્યકતા હોવાથી નીચે લખ્યા મુજબના દિવસે ઉજવવા જોઈએ, જેનો લાભ મુજબનો પોતાની ઉદારતા દર્શાવવા દ્વારાએ આખી જૈન કોમને આપશે, કહેવાની જરૂર નથી કે જ્યારે પોતાના ક્ષેત્રમાં કરેલા દ્રવ્યના સફળ્યનો લાભ બહોલતાએ તેજ ક્ષેત્રવાલાઓ લઈ શકે છે. ત્યારે આવા અપૂર્વ તીર્થ સ્થળમાં કરેલા સફળ્યનો લાભ અવર નવાર આખી જૈન કોમ લઈ શકે છે.

કલ્યાણકના દિવસો—

રૂષભદેવ પ્રભુના પાંચ કલ્યાણકના ચાર દિવસો આ પ્રમાણે છે—

જેષ્ઠ વદિ-૪ ચવન ! ફાલ્ગુન વદિ-૮ જન્મ અને દિક્ષા, મહાવદિ ૧૧ કેવલ્ય ! પોષ વદિ-૧૩ નિર્વાણ

મહાવીર પ્રભુના પાંચ કલ્યાણકોના દિવસો.

અશાઠ શુદ્ધિ ૬. ચવન, ચૈત્ર શુદ્ધિ ૧૩ જન્મ ! કાર્તિક વદી ૧૦ દિક્ષા વૈશાખ શુદ્ધિ ૧૦ કેવલ્ય આશ્વિન વદિ અમાસ્યા નિર્વાણ.

શ્રી ઋષભદેવ ભગવાનના પાંચે કલ્યાણકો શ્રી શત્રુંજયતીર્થ પરની નવ દુકમાં આંગી તેમજ મહોટી દુકમાં પૂજા, ભાવના, રથયાત્રા વગેરેની વ્યવસ્થા કરવામાં આવશે, તેમજ શ્રી મહાવીર પ્રભુના પાંચ કલ્યાણક મહોત્સવ વખતે જાહેર ખખર છપાવી પાલીતાણામાં જે વિદ્વાન ત્યાગી મહારાજ હાજર હોય તેમના પ્રમુખપણા નીચે મેળાવડો, ભાષણો, તેમજ આંગી પૂજા ભાવના વગેરેથી કરવામાં આવશે.

મહાનુભાવો ! બુદ્ધના ભકતોની તથા પ્રકારની વસ્તિ હિંદુસ્તાનમાં નહીં છતાં પણ જ્યારે હજારો માઇલોથી આવી તેના ભકતો અંગે તેની જયન્તી ઉજવવાનો લાભ લે છે, ત્યારે જે તીર્થંકરની લાખોની સંખ્યામાં રહેલી ભકત કોમ આજ દેશમાં કલ્યાણક ઉજવવાને ઉજમાલ નથી, એટલુંજ નહીં પણ તે કલ્યાણકના દિવસોનું જ્ઞાન માત્ર પણ ન ધરાવે એ કેટલું શોચનીય છે. જ્યારે પોતાની ભતની અને પોતાના બાલ બચ્ચાંઓની વર્ષગાંઠ ઉજવવામાં ઉજમાલપણું રહે ત્યારે આવા અપૂર્વ તીર્થમાં તીર્થાધિરાજ શ્રી ઋષભદેવ ભગવાનની વર્ષગાંઠ અને કલ્યાણકો તેમજ વર્ત-

સાધુ મુનિરાજનું જીવન સ્વદેશી અને સ્વાવલંબી કેવીરીતે છે ? તે જાણવાની અગત્યતા. ૩૧૭

માન શાસનપતિ શ્રી વર્ધમાન સ્વામિનાં કલ્યાણકો ઉજવવામાં પ્રમાદ રહે એ શું વિચારણીય નથી ? માટે મહાનુભાવ સદગૃહસ્થો ! ઉપરનો પ્રખંધ વાંચી તેને સંપૂર્ણ લક્ષ્યમાં લઈ અપૂર્વ વિરોધલાસથી લાલ લેવા ઉત્સુક બનેા અને તે દ્વારાએ સ્વ અને પરને જ્ઞાનાદિ ગુણની વૃદ્ધિ કરનારા થાઓ.

તા. ૦૮ કં. આ કલ્યાણક સંબંધમાં વ્યવસ્થા માટે પુરતી માહિતી મેળવવા માટે એક દિવસને માટે મુંડીરપે કે વારા રૂપે રકમ આપવાની ઈચ્છાવર્તી વાળા ગૃહસ્થે પત્ર વ્યવહાર શ્રી પાલીટાણા શ્રી ત્રયસ્કર મંડળના સેક્રેટરીના નામે કરવો.

ઈતિશમ્

સાધુ મુનિરાજનું જીવન સ્વદેશી અને સ્વાવલંબી કેવી રીતે છે ?

(એક મુનિમહારાજ)

આજ કાલ વિદેશી સ્વદેશીનો પવન સર્વત્ર ફુંકાયો છે, જેમાં સાધુઓના ઉપર પણ આંગળીયો થતી જોવાય છે તો ખુલાસો થવાની જરૂર છે જેથી સ્વદેશી વિદેશીનો ભેદ નહીં સમજનારને સમજણ પડે. જૈન સાધુઓનું જેટલું જીવન શાસ્ત્રાધિન છે તે બધું સ્વદેશી કહો, સ્વરાજ આશ્રીત કહો કે સ્વાવલંબી કહો, વિચાર પૂર્વક મળતું જ છે.

- ૧ સાધુઓની દિક્ષાથી માંડી મરણ પર્વતની ચાવત ક્રિયાઓ થાય છે તેમાં વિદેશીની ગંધ પણ જણાતી નથી.
- ૨ નિર્દોષ આહાર પાણી જે વિધિથી લેવાની શાસ્ત્રાજ્ઞા છે તેમાં પણ વિદેશીપણું નજરે આવતું નથી.
- ૩ પાત્ર પણ સ્વદેશી જ છે.
- ૪ મકાન પણ સ્વદેશી.
- ૫ સ્વારી ઘોડો જાતની કરતા જ નથી એટલે એમાં સ્વદેશી વિદેશીનો અવકાશ જ ક્યાં ?
- ૬ પદાર્થ (પરિચ્છ) નો ત્યાગ જ છે.
- ૭ વ્યાપારનો પણ સર્વથા ત્યાગ જ છે.
- ૮ સીંચેલાં વસ્ત્રો વાપરતાં નથી એટલે ફેશનને તો જલાંજલી મળેલી છે.
- ૯ વાપરવાના વસ્ત્રો પણ ઘણે ભાગે દેશી જ હોય છે, જેમકે કામળી શીયાળામાં ઓઢવાની પંખળ વીગેરે દેશની બનેલી હોય છે.
- ૧૦ ખંભા ઉપર જે લાલપટાની કામળી નાંખવામાં આવે છે તે પણ વીકાનેરની પ્રાયઃ બનાવટ છે.

૧૧. ચાદર-પાંગરણી કે ચોલપટ્ટાને માટે લુગડું મલમલ કે નેનસુખ હોય છે આટલામાં ગડબડ થતી હોય તો તે ના ન કહી શકાય, પણ સાધુઓને એ પરીક્ષા પ્રાયઃ થોડી હોય છે કે જે સમજી શકે; આતો અમુક ઠેકાણાનું કાપડ છે અને આ અમુક ઠેકાણાનું. તેની પાસેથી કોઈએ વેચાતી લેવું નથી તેમ તેને વેચવું પણ નથી, ફક્ત શરીર ઢાંકવાના કામમાં લઈ આખરે ચીંથરાના રૂપે ઠેકાણે કરવામાં આવે છે તો એક નકામી અને તે પણ પરાશ્રયી ચીજને માટે આટલું ખેંચવામાં આવે અને ગ્રહસ્થો જે સર્વથા નહીં તો આર આની લાગ જિલકુલ વિલાયતી બુટલેલ જેવો નજરે આવે છે તેનું શું થાશે તે ધ્યાનમાં આવતું નથી. જે જે સુનિઓનાં નામ બહાર આવ્યાં છે, ખુશીની વાત છે પણ એથી એમ નથી સમજી બેસવાનું કે એમના સિવાયના બીજા બધા વિલાયતી બની ગયા છે. જો ખરું કહેવાય તો જેનાં જેનાં નામો આવ્યાં છે તેઓનો સમુદાયની સાથે અમુક પ્રકારનો સંબંધ થોડોજ હશે અન્યથા સમુદાયની સાથે રહી સમુદાયના નાયકના નામથી અથવા જે કોઈ મ્હોટા હોય તેના નામથી બહારમાં આવે તો અવશ્ય તેની અસર સમાજ તેમજ બીજાઓ ઉપર સારી પડે એમાં શક નથી. શું કોઈ પણ સાધુને સાધુના વેષથી જે ઓળખવામાં આવે છે તે ઓળખાય નહિ એવા રૂપમાં કોઈએ જોયો છે ? ચાદર, દંડો, કામળી (ખલે નાખવાની ધાબળી) કે તરપણી સિવાય પગમાં મોઝાં અને બુટ, માથે વિલાયતી ટોપી, ગળામાં નેકટાઈ કમરમાં પાતલૂન, હરથો બુટલેલ જેવો બનેલો કોઈ સાધુ નજરે આવતો હોય તો તેને માટે જેટલા આક્ષેપો કોઈ કરે તે યોગ્ય છે. પબ્સણના દિવસોમાં શ્રીવીર ભગવાનના જન્મના ધવલ મંગળ વખતે કેટલેક ઠેકાણે શ્રાવકોનાં બાળકો ઓળખમાં નથી આવતાં કે આ અંગ્રેજના છે કે પારસીનાં છે કે દક્ષણીનાં છે કે સીંધીનાં કે હુબસીનાં કે ચીનનાં ? કોનાં છે ? અવશ્યમેવ આવા સમયે સાધુઓએ બનતો ઉપદેશ આપવો ઘટેછે, પણ સાધુઓનો ઉપદેશ સાંભળી માન્ય કરવાળા તો પાછા એના એજ ધમચક્ર છે, માટે જો ખરા સ્વદેશી બનવાની ઇચ્છા હોય તો પંદર કર્મદાન જે શાસ્ત્રકારોએ નિષેધ કરેલા છે તે પૈકી મ્હોટી મ્હોટી મીલો અને કારખાનાઓ ચલાવવાવાળાએ વિચાર કરવાની જરૂર છે કે જેની હુવાથી એ લોકોનો મગજ એટલો બધો સડી ગયો છે કે દેરાસર કે સાધુની પાસે જવાનું તો ગમતું નથી. શામાટે બંધ ? બંધ તો કોઈને કોઈ નિયમ કરવો પડે, કોઈ પર્વ કાર્યમાં જોડાવું પડે, કોઈ ઠેકાણે પાંચ પૈસા ખર્ચવા પણ પડે. એટલે હવે તો જેમ અમદાવાદ આદિ સ્થળોએ નાતવાળાઓએ મળીને કે પોળવાળાઓએ મળીને સત્યાનાસી ચાનો એટલો ઉખેડી ફેંકી દેવા પ્રયત્ન કર્યો છે, તેમ પ્રયત્ન થાશેતો પછી આપણા લોકો ગારડીયા

સાધુ મુનિરાજનું જીવન સ્વદેશી અને સ્વાવલંબી કેવી રીતે છે ? તે બાજુવાની અગત્યતા. ૧૧૯

પ્રવાહની માફક એક બીજાની પાછળ તણાતા બંધ થવા ટપોટપ બંદોબસ્ત કરી નાત તરફથી એવો બંદોબસ્ત થવો જોઈએ કે લગ્નાદિ પ્રસંગમાં અમુક અમુક વેષ ન હોવો જોઈએ અને કોઈએ પેહેરેલો હોય તો ભલે પછી તે મ્હોટા નગર શેઠની શેઠાણી કેમ ન હોય ઝટ મંડલમાંથી વિદાય કરવી જોઈએ, જેથી બીજાઓને ધડો મળે, પણ આતો ગરીબ જોયો કે ચારે તરફથી બિચારાને સોટા પડવા લાગે અને અમીર જોવે તો આંખ આડા કાન કરી દીધા પછી બસ થઈ ચુક્યું. આમ થવાથી કાંઈ બનતું નથી અને એજ માટે બહારમાં આવવું એકદમ ઠીક નથી સમજાતું. વિલાયતી ખાંડને માટે એક વખત કેટલી ધમાલ થઈ પડી હતી હાલ તેના તેજ ખાતા નજરે આવે છે.

આમ શું કીને ચાટવું વા બોલીને ન પાળવું આનું નામ સત્યાગ્રહ ન કહેવાય. જો કે મેં તેત્રીશ વર્ષ થયાં દીક્ષા લીધી છે તે દિવસથી આજસુધી ચાનો એક પણ છાંટો મ્હારા શરીરે લાગ્યો નથી ત્યારે પીવાની તો વાતજ શી ? તેમ હું અવસર પામી વ્યાખ્યાનમાં પણ એની ખુરાઈ બહાર કરું છું. મ્હારા સહવાસમાં રહેલા સાધુઓ પણ બનતાં સુધી ન છુટકેજ કોઈ વખતે લેતા હશે તે પણ હું ઠીક નથી સમજતો. તેનું કારણ ફક્ત વિલાયતી ચીજ કે રિવાજને લઈનેજ નહીં. પણ શરીરને નુકશાન કરે છે, તે ઉપરાંત એના પ્રભાવે પ્રાયઃ પરચખાણુ વગેરેમાં પણ કેટલોક બાધ આવી જાય છે. સવારના પહોરમાંજ તરપણીઓ લઈ લોકોના ઘરે ભટકવું પડે છે, ત્યાં એ ચીજ મળે નહીં ત્યાં વિહાર કરવો મુશ્કેલ થઈ પડે, કાંતો ચાના ભક્તો સાથે હોવા જોઈએ ઈત્યાદિ ઘણું કારણ એવા છે જે સાધુઓને લાયકનાં નથી. માટે ચાની આદત સાધુઓને તો હોવીજ ન જોઈએ. મારી પોતાની એવી માન્યતા છે. જો ખરું કહાવો તો તમારા ગુજરાતી ચાભક્તોએજ લોકોને શું, અને સાધુ સાધ્વીઓને શું પાયમાલ કરવાનો ધંધો શરૂ કરી રાખ્યો છે અને એ ચાના દાસ બની સાધુ સાધ્વિઓ પણ ઘણું ભાગે જે દેશમાં ચાનો રિવાજ નથી જેઓએ મારવાડ પંબળ વગેરે તે ઠેકાણે વિહાર કરતા નથી; કદાપી તીર્થ યાત્રાના પ્રસંગથી બવાનું થાય છે તો ઝટ યાત્રા કરી પાછા ગુજરાત તરફ મોડું કરીલે છે, જેથી કેટલાક ગામોવાળા મારવાડી ભાઈઓ જે પરદેશમાં વ્યાપાર નિમિત્તે રહે છે, બાણીને પોતાના દેશમાં રોજતો નહીં પીતા હોય, પણ ચા નહીં મળવાથી મહારાજ જલદી વિહાર કરી દેશે એવા હેતુથી પોતે પીવી શરૂ કરી દે છે અને અંતે એઓ પણ ચા ભક્તો બની જાય છે. આ વાતનો અનુભવ મને એકલાનેજ નથી પણ ઘણા સાધુ સાધ્વીઓને થઈ ચુક્યો છે, જેનો ખુલાસો મારવાડી ભાઈઓનો મેળ થયે કરવા ધારોતો કરી શકો છો.

૧૨૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

સ્વ જીવન સફળતા કરવાની કુંચી.

પરજીવ-જીવ માત્રનું હિત ચિન્તવન કરવું કે 'સર્વ કોઈ સુખી થાવ ! સર્વ કોઈ નિરોગી બની રહો ! સર્વ કોઈ ભદ્ર પામે ! અને કોઈ પણ પાપ આચરણ કરતાં અટકો-પાપ કૃત્ય ન કરો !' 'સમસ્ત જગતમાં શાન્તિ વર્ષો ! સમસ્ત જનો પરહિત કરવા તત્પર બનો ! દોષ માત્ર દૂર થાવ ! સમ સર્વત્ર સર્વ કોઈ સુખી થાવ !' આ પ્રકારે સર્વ કોઈનું એકાન્ત હિત ચિન્તવન કરતા રહેવું, કદાપિ કોઈનું પણ અહિત ચિન્તવન નજ કરવું તેનું નામ મૈત્રી ભાવના.

આ ભાવનાને (Universal Brotherhood) વિશ્વભાવના કહી શકાય. તે વડે સર્વ જગતના જીવો સંગાતે એકતા-અભેદતા (Harmony) સાંધી શકાય છે અને એથી આપણા આત્માને તેમજ જગતના જીવોને શાન્તિ મળી શકે છે. બીજી કડ્ડણા ભાવના દુઃખી જનોનાં દુઃખો દૂર કરવા આપણી શક્તિનો સદુપયોગ કરવાથી બને છે. જો કે સહુ કોઈ સુખને માટેજ તલપે છે પરંતુ સુખનો ખરો માર્ગ તજી, ખોટા માર્ગે સ્વચ્છંદતાવડે ચાલવાથી કંઈક જીવો દુઃખી દુઃખી થઈ જાય છે. તેવા દુઃખી જનોનો તેવાં તેવાં દુઃખોથી ઉદ્ધાર (છુટકારો) થાય તેમ તન, મન ધનથી કે સદુપદેશથી નિઃસ્વાર્થપણે પ્રયત્ન કરવો એ આ ભાવનાનું રહસ્ય છે, અન્યને દુઃખ મુક્ત કરી સુખ શાંતા પમાડી અભય આપવાથી આપણે પોતે અભય નિર્ભય બની શકીએ છીએ. આપણું એવું લેવું અને વાવવું એવું લાવવાનું છે. ફોગટ વાતો કરવાથી કશું વળવાનું નથી. આપણામાં સહવિવેક બંધત કરી તુચ્છ સ્વાર્થ તજી, બની શકે તેટલું પરમાર્થદાયક કાર્ય કરવાથીજ હિત થઈ શકે તેમ છે. ત્રીજી ભાવના પ્રમોદ અથવા મુદિતા નામની છે. જેમ મેઘનો ઉદય જોઈ મોર કેકારવ કરે છે અને ચંદ્રનો ઉદય જોઈ ચક્રોર ખુશી થાય છે તેમ સુખનો તેમજ ગુણનો ઉદય અન્યમાં જોઈ હીલમાં ખુશી થવું જોઈએ. એથીજ આપણે સુખમાં કે ગુણમાં વધારો કરી શકીએ. તેને બદલે ઈર્ષા કે અદેખાઈવશ અન્યનું અનિષ્ટ ચિન્તવવાથી તો પરિણામે આપણું અનિષ્ટ થવા પામે છે. જો આપણે સુખી અને સહ-ગુણી બનવું જ હોય તો દોષદષ્ટિને સર્વથા તજી દ્રઢ ગુણાનુરાગીજ બનવું જોઈએ. એથી આપણી હૃદયભૂમિ સારી રીતે ખેડાઈ મૃદુ અને સુયોગ્ય બનશે અને તેમાં બીજા સંસ્કારો પડેલા નકામા જશે નહીં. ચોથી ભાવના આદ્યસ્થ અથવા ઉપેક્ષા નામની છે. જ્યારે કોઈ નિન્દ્ય કામ કરનાર નજરે પડે ત્યારે તેના ઉપર દ્વેષ લાગ્યા વગર જો તે કોઈ રીતે સુધરી શકે એમ જણાય તો કેવળ કડ્ડણા દ્રષ્ટિથી તેને સુધારવા પ્રયત્ન કરવો, પણ જો તે અસાધ્ય વ્યંધિ જેમ અપ્રતિકાર્ય લાગે તો સમભાવ રાખી અનેરાં સ્વપર હિતકાર્ય કરવામાંજ ઉજમાળ રહેવું. ઇતિરામ.

મુનિ મહારાજઓની નમ્ર વિનંતિ.

હાલમાં ચાતુર્માસ પૂર્ણ થયેલ હોવાથી મુનિમહારાજઓને ત્રિહારનો ટાઇમ હોવા “આત્માનંદ પ્રકાશ” માસિક મોકલતાં ગેરવહે ન જાય માટે જેને મુનિ મહારાજઓને સદરહુ માસિક મોકલવામાં આવે છે, તેઓશ્રી જ્યારે જ્યારે જેને સ્થળે હવે પછી મોકલવાનું અમોને લખી જણાવશે તે તે સ્થળે તેઓશ્રીને મોકલીશું, જેથી તે તે મુનિ મહારાજઓને કૃપા કરી તે માટે અમોને લખી જણાવવા વિનંતિ કરીએ છીએ.

લાઠક મેમ્બરોને ભેટ.

અમારા માનવંતા લાઠક મેમ્બરોને નીચેના ત્રણ ગ્રંથો ભેટ આપવાના છે.
૧ જ્ઞાનામૃત કાવ્યકુંજ. ૨ કામધટકળા પ્રબંધ. ૩ શ્રી દેવ ભક્તિમાળા પ્રકરણ.
ઉપરના ત્રણ ગ્રંથો દરેક લાઠક મેમ્બરોએ જે આનાની પોસ્ટ ટીકીટ મોકલી મંગાવી લેવા, અથવા વી૦ પી૦ થી મંગાવનાર મહારાજને પોસ્ટેજ ખર્ચ રૂ. ત્રણ ૦-૩-૦ આપનાનું વી૦ પી૦ કરવામાં આવશે. જેથી સ્વીકારી લેવા વિનંતિ છે.

અમારી સભાનું જ્ઞાનોદ્ધાર ખાતું.

૧ સુમુખ નૃપાદિભિન્ન ચતુષ્ક કથા શા.	૧૦ પદસ્થાનક સતીક.
ઉત્તમચંદ હીરજી પ્રભાસ પાટણનાજાતરફથી.	૧૧ આવકુષ્ઠર્મવિધિ પ્રકરણ સતીક.
૨ ચૈત્યવંદન મહાભાષ્ય	૧૨ વિજયચંદ કેવળી ચરિત્ર પ્રાકૃત
૩ જૈન મેઘદૂત સતીક	૧૩ લિંગાનુશાસન સ્વોપન (ટીકા સાથે)
૪ જૈન ઐતિહાસિક ગૂર્જર રાસ સંગ્રહ	૧૪ ધાતુ પારાયણ
૫ પ્રાચીન જૈન લેખસંગ્રહ દ્વિતીય ભાગ	૧૫ શ્રી નંદીસૂત્ર-શ્રી હરિભદ્રસંસ્કૃત ટીકા
૬ અંતગદશાંગસૂત્ર સતીક ભરૂચ નિવાસી	સાથે જુહારીવાળા શૈઠ મોતીચંદ મુરચંદ તરફથી
ખેડેન ઉજમખેડેન તથા હરકોરખેડેન તરફથી	૧૬ શ્રી અનુત્તરોપવાય-શા. કચરાભાષ
૭ શ્રી કલ્પસૂત્ર-કીરણાવળી શૈઠ દોલતરામ	નેમચંદ ખંભાતવાળા તરફથી
વેણીચંદના પુત્રરત્ન સ્વરૂપચંદભાષ તથા તે	૧૭ ગુણભાળા (ભાષાંતર) શૈઠ દુલભજી
મનાધર્મ પતિન્યાયનુનીયામનીદ્રવ્યસહાયથી	દેવાજી રે. કરચલીયા-નવસારી.
૮ શ્રી ઉપાસકદશાંગ સૂત્ર જુહારીવાળા શૈઠ	૧૮ ઉપદેશશ્રુતિતિકા (ભાષાંતર)
પીતાંબરદાસ પનાજી	૧૯ મુદ્રતત્ત્વ વિનિશ્ચય સતીક. શૈઠ પરમાજીંદ
૯ ચિદમણજી સતીક.	દાસ રતનજી ગોધા હાલ મુંબઈવાળા તરફથી.

ધર્મ-શિક્ષણ.

“આપણી વર્તમાન કેળવણીમાં ધર્મ શિક્ષણની ખામી છે, એવી ફરિયાદ આજકાલ અરે તરફથી સંભળાય છે, પણ એ ફરિયાદ ટાળવાના માર્ગ બહુ રહેલા નથી. આપણા ગુણવત્તાઓએ ધર્મતટસ્થતાનું વ્રત લીધું છે, એટલે તેઓ તરફથી સરકારી શાળામાં ધર્મ-શિક્ષણ દાખલ કરી શકાય તેમ નથી, દેશી રાજ્યમાં એ દાખલ કરી શકાય-પણ અનેક ધર્મી વિદ્યાર્થીઓની શાળામાં માત્ર સામાન્ય ધર્મનાં મૂળ તત્વોનું તારણ કે ઐતિહાસિક નિરૂપણ તે ઉપરાંત અધિક સાધ્ય નથી-અને તેમાં પણ કોઈ ધર્મવાળાઓની લેશ પણ લાગણી ન હોય. આપણે એવી સંભાળ લઈ કામ કરવું અતિ કઠિણ છે, પણ ધાર્મિક પ્રગતિ માટે આટલું શિક્ષણ બસ નથી. સર્વ ધર્મનાં સામાન્ય તત્વો જોવાં એ ધાર્મિક ઉદારતા સંપાદન કરવા માટે સાઈ છે, પણ એમ કરનારની વારત્તવિક સ્થિતિ પગથી વિનાના વિશાળ મેદાનમાં ચોતરફ નજર નાખતા ઉમેલા મનુષ્યના જેવી છે. ધાર્મિક પ્રયાણ કરવા માટે તો અમુક ધોરી પંથોના રવીકાર કરવાની જરૂર છે. તમે પૂછશો કે વર્તમાન સમયમાં વળી “પંથ” કેવા? આનો ઉત્તર હું એટલોજ આપીશ કે દરેક જણ પોતપોતાની ખાતરી ગણી કહે તે કરતાં “ધોરી પંથ” આલોચના એ પરમાર્થને ગ્રાસ કરવાનો વધારે સહેલો અને સહીસલાબત માર્ગ છે. પવન ખડક સાથે વાતો હોય તો એવા પવનમાં પણ આપણી હોડી નાખી એને ખડક સાથે અથડાવા દેવી એમ સાઈ કહેવું નથી; પણ યાત્રવલકલ્પ, વ્યાસ, શુક, તારદ, મહાવીર, શુદ્ધ, શંકર, રામાનુજ, વલ્લભ આદિ દરેક ધર્મના પ્રસિદ્ધ પ્રાચીન નાવિકોને સૌ નૌકા સોંપીએ તો ખડકનો જરા પણ ભય નથી. તેઓ કુશળ નાવિકો છે. આપણી તેઓનાં સામર્થ્યમાં દૃઢ શ્રદ્ધા જોઈએ. આપણી શાળાઓનાં શિક્ષણમાં આ મહાત્માઓ સાથે આપણું કાંઈક જોળખાણ કરાવવામાં આવે છે-પણ એ શિક્ષણ કેવળ શુદ્ધિની ભૂમિકામાં હોઈ એ થકી સમર્પણનો ભાવ આપણામાં પ્રેરવામાં આવતો નથી, પણ જેમ પ્રભુને આત્મા નિવેદન કર્યા વિના પ્રભુની મીઠાશનો અનુભવ થતો નથી, તેમ ઉપર કહેલા નાવિકોને આપણે કર સોંપ્યા વિના તેઓમાં આપણને ઉદ્ધારવાનું કેવું બળ છે એ સમજાવું નથી.

“આ જાતનું સમર્પણ ઉત્પન્ન કરવા માટે તેઓના અન્યાત્માનું આપણને અહર્નિશ પરિશીલન જોઈએ, એ પરિશીલન કરાવવા માટે ખાસ ધાર્મિક શાળાઓ જોઈએ, શાળાઓ તે કેવળ બાળકોને માટેજ નહિ, પણ યુવાન અને વૃદ્ધ જનોને માટે પણ જોઈએ, કારણ કે પ્રભુનાં જ્ઞાનમાં સૌ બાળકજ છીએ. એના ઉપદેશ પુરૂષો તે માસિક પગારની દૃષ્ટિવાળા શિક્ષકો કે ધન સત્તા આદિની એપણાઓથી ભરેલા અર્ધ સંસ્કારી આચાર્યો નહિ; પણ સાદું જીવન ગાળતા અને પ્રતિદિન પોતાનો ધાર્મિક અનુભવ વધારે ઉચ્ચ, ગંભીર અને વિશાળ કરતા જતા-એવા પરાપકારી વિદ્વાન સંજ્ઞાનો જોઈએ.”

“આપણો ધર્મ” માંથી